

ŘÁD VĚČNÝCH TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

*Od laureátky
cen Nebula
a Locus*

ALLETTE DE BODARDOVÁ

HOST

ŘÁD
VĚČNÝCH
TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

ALIETTE DE BODARDOVÁ

BRNO 2018

ŘÁD VĚČNÝCH TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

ALIETTE DE BODARDOVÁ

The House of Binding Thorns © Aliette de Bodard, 2017

First published by New American Library / Penguin Random House

Cover design © Adam Auerbach

Cover illustration © Nekro

Translation © Vojtěch Ettler, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-385-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-386-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-387-6 (MobiPocket)

*Mému synovi knihovníčkovi za to,
že s rozhodnutím přijít na svět počkal
na dokončení této knihy*

RADEŽI SMRT NEŽ STRACH

Dny se v Řádu Trnikeře rozpíjely a slévaly dohromady jako slzy kanoucí po skleněné tabuli. Madeleine nedokázala říct, kdy naposledy usnula, kdy se naposledy najedla — stejně vše chutnalo jako popel a štěrk, jako by do vybraného jídla podávaného na porcelánových talířích kdosi přimíchal pouliční suť —, kdy se naposledy roztřesená zimnicí s výkřikem probudila a prsty tápala po sladkém ukonejšení, které si však už nemohla dopřát.

Nedokázala ani přesně určit, kdy naposledy požila andělskou esenci, ale na tom nezáleželo. Cítila v sobě prázdnotu, jako by jí někdo vytrhl z těla kus srdce, ale už se neobtěžoval ji zabít. Cítila... v mysli tu přítomnost připomínající trnitý keř, neodvratné vědomí, že ji má v každém okamžiku na očích — že ji našel, odvlekl sem a už ji nikdy nepustí.

Asmodeus.

Madeleine zírala na své ruce, dívala se, jak se chvějí.

„Musíš se víc snažit,“ pokárala ji Iaris. Zamračeně krabatila nestárnoucí hladké čelo; bílá barva lékařského pláště ostře kontrastovala s olivovým odstínem její pleti.

Dveře byly jako vždy zamčené a na oknech byly mříže, kterými dovnitř proudilo jen bledé a mdlé světlo. Alespoň pojednou nebyla Madeleine na židli připoutaná, ačkoli pokud by to bylo znovu potřeba, Iaris by se tomu nebránila.

Vše se zdálo nesnesitelně skutečné, nesnesitelně ostré: rudé květy na tapetě, vyšité stromy a ptáci na ložním prádle i slabá vůně, která se kolem Iaris linula, směsice bergamotu, pomerančových kvítků a nějakého cizokrajného dřeva.

Jeho vůně.

Ruce se jí opět rozechvěly.

Na mahagonovém stolku mezi Madeleine a Iaris ležela schránka plná jemného světlého prášku: andělské esence. Madeleine krabičce zpočátku skoro nevěnovala pozornost, ale nyní se stěží dokázala soustředit na cokoli jiného — vnímala tu kypící moc uvězněnou v malém prostoru — téměř ji cítila na jazyku —, to teplo mocné smršti, které by se jí rozlilo v útrokách, tu magii, jež by ji naplnila a hrozila, že ji roztrhá, magii, jež by jí zase dodala pocit bezpečí...

„Lord Asmodeus si pro tebe přišel až do Stříbrostínu,“ říkala právě Iaris, „a to hned dvakrát.“ Opět se nesouhlasně zamračila. „A nebylo to kvůli tomu, abys ten dar promrhala.“

Madeleine se pokusila promluvit, na jazyku však měla pouze popel. Zkusila to znovu, ale jako by musela slova vytrhávat z jakýchkoli nedosažitelných dálav. „Nežádala jsem o něj.“

Asmodeus ji ke svému Řádu znovu uvázal — samozřejmě bez jejího souhlasu; něčím tak bezvýznamným by se nikdy nenechal zdržovat. Odtáhl ji zpět, opět z ní učinil svůj majetek a uvěznil ji, aby ji přetvořil podle svých představ. Aby ji přeměnil ve svou loutku, ve zbraň; a v takovém plánu pro závislost na esenci nebylo místo.

Iaris se v obličejí nepohnul jediný sval. „Co žádáš nebo ne žádáš, to nehraje žádnou roli. Jsi tady. Jsi vazalka Trnikeře. Ne nějaká feťačka závislá na esenci.“ Je to smrtelnice; tím si Madeleine byla jistá. Navzdory jménu, navzdory hladkým tvářím a rukám: nevyzařovala z ní ona nenucená vrozená elegance, jakou oplýval každý pohyb Padlých andělů, již procházejí tkaninou světa hladce jako vybroušené ostří. Ale jako mladá určitě měla k nějakému Padlému velmi blízko, a to po dlouhou dobu, a něco z jeho nadpozemskosti na ní ulpělo. Proto budila ten podivný, znepokojivý dojem.

Madeleine si na Iaris nepamatovala. Na druhou stranu, před svým útekem věnovala ostatním členům Trnikeře pramalou pozornost.

„Koukej se dát do pořádku, Madeleine,“ pohrozila jí Iaris, „protože jinak jsi jenom nepoužitelná troska. A na takové tady v Řádu nikdo nemá čas.“

„Já vím,“ odpověděla. Dokázala si představit, že obzvlášť Asmodeus nemá trpělivost s nikým, kdo se protiví jeho přáním. Takovou výhrůžku slyšet nepotřebovala, nepotřebovala se zase utápět ve strachu: hrozba se ukrývala už v rozhovoru, který s ní Asmodeus vedl záhy poté, co ji přivlekl zpět, v doteku jeho prstů na jejích zjizvených lýtkách, v noži, jehož čepel jí podivně nehnutě spočívala na hřbetu dlaně a zbarvila se jen několika kapkami krve...

„Takže, za andělskou esenci neexistuje žádná náhražka,“ pokračovala Iaris. „Udělalí jsme, co se dalo. Teď už je jenom na tobě, jestli zase načerpáš síly, jestli budeš jíst a spát, nebo do toho znovu spadneš.“

Madeleine do toho ale chtěla znovu spadnout. Cítila nesmírně, nesmírně silné nutkání se po krabičce s esencí natáhnout — a ztratit se v ní, zapomenout na to, kdo je a proč je právě zde. Jistě, opět by jí to zmučilo plíce, znovu by se začala centimetr po centimetru vléct vstříc smrti, znovu by kašlala krev, ale to vše by bylo stále lepší než hrůza, co na ni čeká v tomto Řádu. Bylo by to lepší než patřit Asmodeovi.

S vypětím všech sil se ovládla. Protože by jí stejně nikdy nechal tu schránku vzít. Protože to byla zkouška, stejně jako vše ostatní; test, jehož výsledek Iaris zaznamená v hlášení, zanese do své malinké statistiky, v níž den po dni mapuje Madeleininu poslušnost a známky návratu k normálnímu a provozuschopnému chování. Jako by obojí dávno nepozbylo smyslu.

„Musíš přijít na to,“ kázala jí Iaris tiše, „co tě nutí vdechovat. Musíš zjistit, co v tobě tu potřebu zažehává.“

„Na to přicházet nemusím,“ odvětila Madeleine unaveně. „To už dávno vím.“

Iaris zvedla jedno obočí. Po chvilce položila papír, který držela v rukou, a podívala se na Madeleine, jako by ji viděla poprvé

v životě. „Řekněme, že to tedy víš. Většina závislých o tom nemá ponětí. Prostě jenom prahnou po další dávce, po dalším příválu moci, a ani je nenapadne pozastavit se nad tím, jak draze za to zaplatí. Ale i za předpokladu, že ty svoje důvody znáš, Madeleine... vědět nestačí.“

Madeleine — které se v podvědomí neustále připomínalo spojení s Řádem a které se Asmodeova přítomnost otírala i o ty nejzasutější myšlenky — potichouнку prohlásila: „Já se nechci vyléčit.“

„Radši se necháš pomalu zabít?“

Chce zemřít. Přála si to říct, ale slova jí uvázla v krku. Smrt, kterou si zvolila: pomalý propad do zapomnění, do míst, kde strach a staré vzpomínky nemají žádnou moc.

Iaris téměř něžně dodala: „Teď jsi v Řádu. A za posledních dvacet let se tu dost věcí změnilo.“

To je pravda. Jiný řádový představený, přičemž vzpomínka na čistky už téměř vybledla; podlahy se opět proměnily v dokonale navoskované parkety, jakékoli pozůstatky krve odstraněny, všichni mrtví zapomenuti. Všichni až na Elphona.

Madeleine ani nemusela zavírat oči, aby ho slyšela křičet; aby znovu sledovala krev, která mu prýštila z těla poté, co mu meče proklály hrud', a aby ho o hodně později viděla, jak kráčí za Asmodeem, jako by se nic z toho nestalo. Jako by nikdy nezemřel a nikdy nebyl opět oživen magií, kterou se Madeleine ani nesnažila pochopit.

„Tady jsi v bezpečí,“ doplul k ní z temnoty Iarisin hlas. „Trni-keš se o své věrné stará dobře, Madeleine.“

Iaris tomu nerozumí. Nemohla tomu rozumět. Ona nestála v tom sále, zatímco jí před očima zabíjeli Frédérika, Zoé, Elphona a ostatní zahradníky. Ona se neplazila pařížskými ulicemi po kočičích hlavách potřísněných vlastní krví, zatímco jí každý pohyb vysílal do lýtek a do zlámaných žeber další a další ostny bolesti, zatímco každý útrpný metr vpřed doprovázel strach, že ji najde, že jeho pohůnci dokončí, co začali.

Dvacet let. Vyvázla a dostalo se jí dvaceti let svobody daleko od Trnikeře, jenže dvacet let představovalo pro Padlého anděla pouhý okamžik. Samozřejmě že si pro ni Asmodeus přišel a odvedl si ji zpět do svého Řádu.

„Tady jsi v bezpečí.“

Není. Nikdy tu nebyla v bezpečí. Toto místo znamenalo vše, od čeho utíkala, a přesto se ocitla zpět, zamčená v jedné z řádových místností a vydaná na milost Padlému, který jí ze života učinil peklo. Tady by bezpečí hledala marně.

Vůně andělské esence už se nedala snést; ten důvěrně známý příslib moci. Aniž si to uvědomila, ruka jí vystřelila vpřed, v pěsti pocítila váhu schránky a po dlani se jí rozlilo teplo. Esence nedává falešné sliby, nic nenalhá, pouze si s lehkostí dlouholetého zvyku najde cestu do plic a moc Padlé magie jejího uživatele naplní až do konečků prstů, zažene temnotu na ústup —

„Madeleine!“

Čísí ruce se jí pokoušejí krabičku vypáčit z prstů. Zápolila s nimi, i přes odpor se snažila zdvihnout schránku ke rtům. Kapka moci jí stekla hrdlem, sladká jako med — úleva, která se jí z žaludku rozlévala do celého těla —, a pak jí prsty a dlaní vystřelila bolest, ocitla se na kolenou a držela se za zápěstí, jež jí hořelo, jako by bylo roztržštěné na kousky. Teplo v břiše sláblo a ustupovalo ostré, odporne přítomnosti Řádu v jejím podvědomí.

Hrubě ji vyzvedli na nohy. Iaris před ní stála s krabičkou v ruce a zlostně si ji prohlížela.

„Říkala jsem mu, že mrhá časem,“ odfrkla si. Zatnula pěst a zkrivila obličej, jako by ji stisk zabolet. Zranila ji snad Madeleine? Nemohla si vybavit, co přesně se během potyčky o esenci přihodilo. „Jednou feťák, navždy feťák. Závislosti na esenci se ještě nikdy nikdo nezbavil.“

Madeleine ochable visela v sevření zřízenců. Snažila se rozpomenout, jaký to byl pocit, být nespoutaná strachem, skutečně šťastná, byť na kratičkový okamžik. Jenže vše bylo načichlé

citrusovými plody a bergamotem, cítila pouze narůstající nevolnost a hrozilo, že ji celou zachvátí; nevybavovala si nic než pachut' žluče, která zcela zadusila mizející oheň andělské esence.

„Pokus je tímto ukončen,“ prohlásila Iaris s ponurým uspojením. „Bude si pro tebe muset najít jiné využití.“

Ne. Madeleine až příliš dobře věděla, že Asmodeus pro ni bude mít jediné jiné využití, že žádné jiné využití pro slabé, zbytečné a neposlušné neexistuje. Ne, prosím ne. Pokusila se promluvit, vydolovat slova z prázdnoty ve svém nitru. Ale žádná nenašla.

Než odešli, připoutali ji k posteli a všechny popruhy utáhli tak pevně, že mohla sotva dýchat. Iaris se tak dostalo malicherného zadostiučinění, jelikož místnost, v níž je nábytek přišroubovaný k podlaze, neposkytne Madeleine nic, čím by si mohla ublížit.

Ležela na zádech a zírala do stropu. Připravovala se na okamžik, kdy na chodbě uslyší kroky, a pak zavřela oči a pokoušela se myšlenky na svou nejistou budoucnost vytěsnit. Vše se jí slévalo dohromady a mizelo kdesi v dáli. Květy na tapetě se rozpily do beztvarych skvrn, chabé světlo za okny přešlo v noční temnotu, v níž se zhmotnily přízraky z minulosti a sledovaly ji prázdnýma očima.

Zahradníci: Elphon, který si rukama zakrýval rány na prsou, Frédéric a Pierrette s prostými halenami zmáčenými krví. Oris, její plachý učedník ve Stříbrostínu, s pažemi zohyzděnými hadími kousanci.

A pak ta poslední, která do Trnikeře také nepatřila, která by se mu nikdy nepodvolila.

Isabelle.

V hrudi Padlé zely skrz naskrz dvě smrtelné zakrvácené rány, ale v očích se jí stále zračilo totéž — křehká nevinnost, která vyprchala až příliš brzy, jasný a horečnatý pohled někoho, kdo nepatří do tohoto světa.

Madeleine. Její hlas zněl jako nářek větru a její silueta se míhala a vytrácela, jako by ji pouhý závan dechu mohl rozptýlit v nicotu.

Nic dalšího neřekla, ani nemusela. Vždyť se pro Madeleine vrátila, darovala jí život a možnost zachránit Řád Stříbrostínu; dala jí naději, i když jen natolik chabou a nepevnou, že byla předurčena k tomu, aby se rozpadla v prach.

Madeleine.

„Nemůžu,“ zašeptala Madeleine do prázdna, odvrátila tvář od rozmazaného přeludu a v duchu vzývala Boha, v něhož sotva věřila, ať na ni zapomene i on.

Musela usnout — musela nepozorovaně upadnout do zejícího chřtánu nevědomí —, ale nedokázala určit, kdy se duchové proměnili v sen, nebo jestli vůbec kdy byli skuteční. Když se probudila, ztěžka lapala po dechu, protože se jí popruhy zařezávaly do kůže, a paže a nohy měla znečitlivělé. Dovnitř se opět přikradl den, avšak odhalil jen prázdnotu místnost.

Zvenku se ozýval slabý ptačí zpěv: z věhlasných trnikeřských zahrad, které zůstaly válkou, jež zdevastovala Paříž, téměř nedotčeny. V pozadí tiše zurčela fontána — ukázka moci, že Řád si může dovolit i v době znečištěných řek a zamořeného ovzduší plýtvat tekoucí vodou na zahradní okrasu — a ještě z větší dálky bylo slyšet chichotání dětí, které si hrály na honěnou v nějakém cizím, nedostupném světě.

Dokážou být děti v Trnikeři opravdu šťastné? Asmodeus byl Padlý anděl: nikdy žádného potomka nezplodí, nikdy nebude o nikoho pečovat. Ona sama šťastné dětství měla; ale prožila jej ještě za Uphira; ještě před převratem, který z Asmodea učinil představeného Řádu. Ještě před příchodem strachu.

Nedostalo se jí žádného varování, nezaslechla žádné kroky ani zavržení navoskovaných parket. Přesto se otevřely dveře.

Ještě předtím, než ho uviděla, věděla, že ve dveřích stojí on, protože do místnosti vnikla vůně bergamotu a pomerančových

kvítků. Kdyby se Madeleine zmožila na víc než pouhé bezmocné zápolení s utaženými řemeny, prchala by jako o život.

Téměř se vznášel. Teprve když se přiblížil k posteli, zaslechla jeho kroky — krátký dotek, z něhož se jí chtělo vriskat, a popruhy povolily, jeden po druhém — v plicích ji pátil kyslík, který jí byl předtím odepřen. Povytáhla se nahoru a snažila se rozmasírovat odkrvené končetiny, zatímco on se posadil na dosah ruky na kraj její postele s nebesy.

„Madeleine.“ Usmál se a odhalil ostré zuby dravce. „Není kam spěchat.“

Tvář měl hladkou a nepoznamenanou časem, podobně jako všichni Padlí andělé, oči se mu leskly magií a pohyboval se s nenucenou ladností. Prohlížel si ji zpoza hranatých brýlí s kostěnými obroučkami, které byly jeho osobní libůstkou: stejně jako všichni bývalí andělé byl obdařen dokonalým zrakem. Ruce měl jemné, elegantní, prsty dlouhé jako klavírista, ačkoli žádný hudební nástroj neovládal, pouze ty, které ostatním působily bolest či extázi.

„Asmodee.“ Jeho jméno mělo pachut' popela. A pak, protože se navzdory všemu stále upínala k naději na alespoň nějaký život, dodala: „Můj pane.“

„Ó, prokazuješ mi úctu? Jak rozkošně patřičné.“ Znovu se usmál, jako by přesně věděl, kolik skutečné úcty k němu chová. Jistěže to ví. Nikdy se nenaučila přesvědčivě lhát. „Přišla za mnou Iaris a byla... rozčilená.“

Madeleine se neodvažovala promluvit.

„Zejména kvůli tomu, že jsi urazila její hrdost, řekl bych,“ dodal Asmodeus. Poklepal dlaní na kraj postele vedle sebe, jako by po Madeleine chtěl, aby si mu sedla po boku. Nepohnula se; Asmodeus to přešel bez komentáře. „A protože — nalijme si čistého vína — nikdy nevěřila, že to zvládneš.“

„A ty snad ano?“ Nedokázala v sobě ta slova zadržet. Byl to čirý nerozum, obzvlášť tváří v tvář někomu, kdo byl zvyklý na bezvýhradnou poslušnost.

„Smrtelníci jsou plní překvapení, víc než Padlí. Tolik ve svých kratičkých životech bojujete. Proto se snažím vyvarovat unáhle-
ných závěrů.“

Madeleine se znovu zadívala na své ruce. Už se nechvěly, ač-
koli v ní všechno křičelo, ať prchá jako o život.

Jako by se mohla dostat dál než několik metrů.

„Nicméně v jedné věci má Iaris pravdu,“ pokračoval Asmodeus.
„Ve tvém současném stavu s tebou zmůžeme pramálo.“ Protáhl si
prsty na pravé ruce, jeden po druhém, jako by musel řešit jakousi
obzvlášť nepříjemnou obtíž.

Ji. To ona byla ta obtíž. Odvěče ji do věžeňských kobek a do-
končí, co započal před tak dlouhou dobou, zlomí ji, jako zlomil
ostatní, kteří proti němu povstali. Donutí ji —

„Tys nikdy neodešla, Madeleine, že je to tak? Nikdy ses nepře-
stala plazit z trosk Řádu, nikdy jsi neopustila stíny minulosti.“
Natáhl se a položil jí ruku na žebra, na ta stejná žebra, která jí
před dvaceti lety jeho poskoci zlámali — nehty ostré jako čepele
nožů jí spočinuly na hrudi, těsně nad divoce tlukoucím srdcem.
„Tvým životem je strach, strach je v každém tvém nádechu a na
nic jiného už nezbývá místo.“

„Jak —“ Zhluboka a rozechvěle se nadechla.

„Zapomínáš, že strach je zbraň, která je mi... důvěrně známá.“
Hlas měl britký a pobavený. „A tak ti dám na výběr... Podívej se
na mě, Madeleine. Jak moc se mě bojíš?“

Pozvedla hlavu, aby se mu podívala do očí, protože jinak by
ji přinutil silou. Měl šedivý, nevzrušený a lhostejný pohled, ale
v jeho hlubinách hořel oheň, plameny, jež ho zachvátily, když byl
svržen z nebes, srdce netvora, kterému záleželo jen na tom, aby
způsobil ostatním co nejvíc bolesti.

Vzpomněla si, jak za ní jednou večer do této místnosti přišel.
Do tváře ji tehdy udeřila dráždivá vůně pomerančových květů —
magie, jeho magie ji přikovala k židli, na níž seděla —, a zatím-
co jí s neutuchajícím úsměvem vysvětloval, co by následovalo,

kdyby se znovu pokusila z Řádu utéct, v ruce se mu leskl nůž... na paži cítila chladný dotek ostří, který přešel v palčivou bolest, když se jí nůž zahryzl do kůže... a hlubší mučivou bolest poté, co jí Asmodeus zaklínadlem pomalu a nesnesitelně mačkal poničené plíce; spalující oheň, z něhož by se zmítala v křečích, kdyby jí v tom nebránila jeho pouta, kdyby se mohla alespoň nadechnout, aby vykřikla...

Ruce se jí opět trásly a dlaně zvlhly potem. Zoufale se snažila vyslovit něco jiného než jen neartikulovaný jekot. „Vždyť víš.“

„Skutečně?“ Na chvíli zůstal zticha. „Měli jsme si na tenhle rozhovor najít čas dřív, ale to nevádí. Všechno bylo trochu hektické. Při svých věrných stojím, Madeleine. Tak to v Trnikeři chodí. Jinak to ani fungovat nemůže. Když mi budeš přísahat věrnost a svou přísahu neporušíš, když se budeš ze všech sil snažit vyhnout návratu k závislosti, budu tě ochraňovat, ať se stane cokoli. Všechn ten strach — přenesu ho z tebe na ostatní. Na ty, kdo by ti chtěli ublížit.“

Nepomohlo to. Pokusila se něco říct, vyjádřit, že být pod jeho ochranou ji děsí stejně jako být jeho lovnou zvěří; ale pak si to rozmyslela. Taková slova by nic nezměnila a ona nepatřila k těm, kteří si libují v marném sebevražedném hrdinství. „Řekl jsi, že mám na výběr.“

„Přesně tak,“ přikývl Asmodeus a upravil si brýle na nose. Na chvíli se zahleděl kamsi do dáli. „Jsi moje vazalka, ale necítíš ke mně žádnou oddanost. Právě naopak. A naproti tomu já, pokud nebudeš ochotná na situaci nic změnit, pro tebe nebudu mít využití. Jestli si zvolíš zůstat jako zlomená troska, kterou nikdo nedokáže vyléčit, jestli neprojevíš dobrou vůli a neodpřísáhneš mi věrnost —“ pokrčil rameny, „— tak tě propustím.“

Způsob, jakým to řekl, dával jasně najevo, že Madeleine z Trnikeře jen tak neodkráčí, rozhodně ne po svých. „Jak —“

„Tobě na tom záleží?“ Hlas měl ostrý. „Smrt je jistě sama o sobě cílem a sama o sobě odměnou. Jak zemřeš, to určím já. Alespoň

z tebe přece jen budu mít nějaký užitek, i kdyby pouze na několik hodin pro vlastní potěšení.“

Smrt. Osvobození, kterému šla celé ty roky vstříc. Ale za jeho podmínek. „To není spravedlivé,“ vyhrkla dřív, než si to stačila rozmyslet. „Nikdo si nevybere radši smrt než strach. Nikdo —“
„Nikdo? Buď k sobě upřímná, Madeleine.“

Jistěže by dokázala snést bolest, dokázala by snést mnoho utrpení, pokud by na ni na konci čekalo sladké zapomení. Jenže by to byl on, kdo by jí ho nakonec dopřál. Nejdřív by ji vystavil všemu, od čeho utíkala; hodiny — které by se staly věčností — by ji vystavoval jejímu každičkému strachu, každé noční můře a teprve potom by se jí uráčil darovat smrt.

Ve skutečnosti na výběr neměla a on to věděl. Raději strach z toho, co jí může způsobit, než jistota, co by jí zcela jistě způsobil.

Asmodeus vstal a uhladil si klopy tmavošedého žaketu. „Rozmysli si to. Jestli jsi schopná se najíst, tak ti nechám přinést jídlo.“ V hlase mu zazněl náznak nesouhlasu; to bylo nezvyklé. Nebo si toho možná jen nikdy předtím nevšimla.

„Počkej,“ zvolala Madeleine.

Zastavil se vpůli cesty ke dveřím. „Ano?“

„Když —“ polkla a snažila se zaplašit nakyslou pachutí citrusů na patře, „— když si zvolím přísahat věrnost — dostanu se ven z téhle místnosti?“

Po tvářích se mu rozlil chlapecký úsměv téměř bez jakýchkoli podtónů hrozby. Téměř. „Řád je zaneprázdněný. Pokud si vybereš oddanost, dostaneš se samozřejmě ven. Vlastně...“ odmlčel se, jako by zvažoval, jestli má pokračovat. „Pro tebe budu mít práci.“

Cítila potřebu ještě dodat: „Vždyť ani nevíš, jestli dodržíš slovo.“

Asmodeus se k ní otočil a naklonil hlavu k jednomu rameni jako orel, který pozoruje svou kořist. „Na to jsi příliš špatná lhářka a taky jsi příliš zásadová. Jistěže svoje slovo dodržíš. A kdyby náhodou ne —“ opět pokrčil rameny, „— vždycky tu bude

ta druhá možnost.“ Už v tu chvíli určitě věděl, co mu odpoví. Bylo to očividné. A jak řekl, ona byla navíc skrznastrž průhledná; otevřená kniha, v níž on i další vždy četli bez nejmenších obtíží.

„Potom ti tedy...“ Neměla na výběr. Nedal jí na výběr. A nakonec se přece jen ještě zoufale držela toho mála, co jí zbývalo. Andělská esence a její opojný účinek, který činí vše snesitelnějším a zastírá neodvratný konec, je jedna věc. Ale dobrovolně a úmyslně se s ním vydat do trnikeřských cel... „přisahám věrnost.“

Když bylo po všem, Asmodeus na okamžik odešel z místnosti a vzápětí se vrátil v doprovodu několika osob, které nejspíš na Madeleinino rozhodnutí čekaly na chodbě.

Jedna ze dvou osobních stráží za Asmodeovými zády nesla podnos s jídlem, který položila na stolek, načež se oba strážci vzdálili a zanechali v místnosti pouze dva další nově příchozí.

Jedním z nich byla smrtelná žena, jejíž tvář měla podobně jemné rysy jako Iarisina, ačkoli byla Padlé magii nejspíš vystavena méně — tmavé vlasy jí prokvétaly šedí a na ruku se jí objevily první stařecké skvrny. Vypadala o trochu mladší než Madeleine, přestože ve skutečnosti byla určitě starší.

Druhého návštěvníka už Madeleine znala. Nebo ho spíš znávala kdysi. Elphon býval v zahradách Trnikeře jejím nejlepším přítelem do té doby, než v noci, kdy Asmodeus uzmul Uphirovi moc, přišel o život. A pak ho Asmodeus jakýmsi nepochopitelným způsobem navrátil zpět mezi živé, a tak Elphon kráčel nyní po boku svého pána, jako by se nic z toho nestalo, bez jediné vzpomínky na svou minulost nebo na to, jak k sobě s Madeleine měli blízko. Byl Asmodeovi bezmezně oddaný.

Bezpochyby šlo o její nový dozor: nenamlouvala si, že by své vězení mohla opustit bez doprovodu.

Asmodeus pokynul ostatním, aby se posadili. Každý si vybral jednu polstrovanou židli, takže tentokrát Madeleine zůstala na

posteli s nebesy sama. Elphon jí ještě podal jídelní táč, který si položila na kolena. Do nosu ji udeřila vůně jakési zeleninové polévky.

„Jez,“ přikázal jí Asmodeus.

Neměla hlad. Před polévkou nicméně spolkla lék, jež jí předepsala Iaris: jedenkrát denně bílou pilulku, která zabraňuje návratu hrozivého kašle, ačkoli nic na světě jí nemohlo zdevastované plíce vyléčit ani jí dát víc než jen několik let k dobru. Polévka byla vařící, na tom ale záleželo pramálo. Neměla žádnou chuť, jako by zůstala na ohni příliš dlouho.

Všichni tiše čekali, až Madeleine dojí. Když se odvážíla letmo zhlédnout, všimla si, že ani Elphon, ani neznámá žena nevypadají obzvláště uvolněně.

„Elphona už znáš,“ ujal se slova Asmodeus. Jako jediný neseďel; ležérně se opíral o stěnu u dveří a působil dojmem nasyceného dravce, který vyvolával téměř bez ustání. Padlí andělé byli zřídka neškodní, ale při pohledu na Asmodea by si nikdo nedovolil podcenit jeho schopnosti. „A tohle je Clothilde. Patří k řádovým čarodějníkům a zasedá v Porodnickém kruhu.“

Spletitá hierarchická struktura Trnikeře nechávala Madeleine vždy chladnou. Položila lžici vedle prázdné misky a čekala, co přijde dál.

„Mám takový projekt,“ začal Asmodeus. „Mimo území Trnikeře. A ten projekt si žádá delegaci.“

Takže se jedná o jiný Řád. Madeleine se zamračila. „Nerozumím, proč bych jejím členem měla být zrovna já.“

„Rozhodně ne kvůli tvým diplomatickým schopnostem. Oba víme, jak otrěsná jsi vyjednávačka,“ zchladil ji Asmodeus. „Diplomacii budou mít na starost Clothilde a Elphon. Tvoje práce bude... řekněme, že potřebuju tvoje skutečné dovednosti. A znalosti.“

Znalosti z alchymie, jejího někdejšího povolání? Ale Trnikeř už přece alchymistku má, Sare, která je jistě víc než důvěrně obeznámena se specifiky a záludnostmi míchání lektvarů a nabíjení

schránek magií živoucích Padlých z Trnikeře, stejně jako s rutinou uchovávání pozůstatků těch mrtvých. Určitě se tedy jedná o Stříbrostín — Řád, z něhož Madeleine vypověděli. Ale ani to nedávalo smysl: Stříbrostín sice býval pro Trnikeř rivalem, události, které se přihodily před čtyřmi měsíci, z něj však vysály život a zanechaly jej v troskách, stěží v pozici nějaké moci poválečné Paříže, natožpak hrozby.

„Nerozumím,“ zopakovala.

„Potřebuju tvé alchymistické zkušenosti,“ vysvětlil Asmodeus. „Kromě jiného.“

„Sare —“

„Sare je alchymistka Řádu. Má plné ruce jiné práce. A tato mise navíc nevyžaduje nic složitého: zbytečně bych plýtval jejími odbornými znalostmi. Vysílám z Řádu delegaci čarodějníků a potřebuju někoho, kdo jim nabije artefakty magií, až se vyčerpá.“

Nic složitého. Madeleine se přinutila, aby při lhostejné poznámce o své nekompetentnosti nehnula ani brvou: Asmodeus měl totiž naprostou pravdu. Dokázala by plnit schránky andělskou magií i ve spánku. „Zmínil ses o tom, že jde ještě o něco jiného.“

„Ano,“ přitakal Asmodeus. Předvedl ladné gesto, jako by cosi črtal do vzduchu; a místo odpovědi se mezi nimi postupně zhmotnila jakási tvář.

Patřila nějaké annamské ženě: vypadala jako smrtelnice a ze všeho nejvíc připomínala císařovu dvorní dámu ze starobylých obrázků, které si Madeleine kdysi prohlížela v knihovně Řádu Stříbrostínu — nad přísnýma očima úzké obočí, na hlavě těsně posazený čepce z černé látky, ozdobený zlatými postavičkami a střapci s korálky; na několika místech se jí však z tváří odlupovala kůže, pod níž prosvítaly duhové šupiny, a čepcem prorůstaly pahýly, jako když jelen shodí paroží.

Na tuto tvář Madeleine nikdy nezapomene, i kdyby ji v plicích hřálo jakékoli množství esence.

„Ngoc Bich,“ zašeptala.

„Takže se skutečně znáte. A ano: mé úmysly,“ prohlásil Asmodeus tiše a pomalu, „se týkají království pod Seinou.“

Království Annamitů. Dračího království.

„Jak o něm vůbec —“ začala Madeleine, ale pak zmlkla. Dračí království — podvodní velmoc, která se skrývala pod hladinou Seiny, jež divokými výboji zabíjela Padlé i smrtelníky — se drželo v ústraní a o jeho existenci nikdo neměl vědět. Isabelle jeho tajemství znala, ale tu pojilo speciální pouto s Philippem, který měl zase jako Annamita pravděpodobně lepší povědomí o územích, jež ovládaly tvorové annamského původu.

„Jak o něm vůbec vím?“ Asmodeus teatrálně pokrčil rameny a na okamžik se zdálo, jako by se mu za zády vytvarovala přízračná křídla. „Už dlouho máme s draky dohodu, vznikla ještě za Uphira. A čas jejich utajení se chýlí ke konci. Což znamená, že jsou zranitelní.“

Clothilde přikývla. Ani na okamžik z Asmodea nespustila oči. „Už jsi tam dolů poslal Ghislaine.“

„Ano, jako svou vyslankyni. Měla prozkoumat terén,“ řekl Asmodeus. „Získat spojence a podporu; přesvědčit je o výhodách toho, co jim nabízíme. Ale svou nabídku jim musíme přednést ještě formálně a k tomu Ghislaine není způsobilá.“

Clothilde se nezdála překvapená. Základní informace si na rozdíl od Madeleine pravděpodobně vyslechla už dříve. A měla tím pádem alespoň matnou představu o tom, co se chystá. „Podmínky se nezměnily,“ řekla napůl v otázce, napůl v ujištění.

„Nezměnily,“ potvrdil Asmodeus. „Nevidím důvod, proč by měly. Ale vezmete s sebou i Madeleine. Ta už totiž v dračím království byla.“

Madeleine se tam ocitla přesně jednou, společně s Isabelle, a připadalo jí to neuvěřitelně dávno, jako by se to stalo někomu jinému: Isabelle tehdy ještě dýchala a Řád Stříbrostínu ještě nebyl jen pouhou změtí trosek, ale statečně vzdoroval sílící hrozbě.

„A já se nedozvím, co se od nás očekává?“ zeptala se Madeleine prudčeji, než zamýšlela. Pak si uvědomila, s kým mluví.

Asmodeus pozvedl jedno obočí, ale tvářil se spíš pobaveně než rozzlobeně, jako by pozoroval rybu, která sebou mrská na mělčině. „Řád Trnikeře nabídne dračímu království formální svazek. Stvrzený tradičním způsobem. Už to jaksi vyšlo z módy, ale mám dojem, že princezna Ngoc Bich a její hodnostáři si na tradice pořád vcelku potrpí.“

Formální svazek. Madeleine na něj zírала. Nemohl mít na mysli — nemohl přece mít na mysli —

A když to nevyšlo nahlas, udělal to za ni on. „Clothilde ponese do dračího království nabídku k sňatku. Mou nabídku.“

DRAČÍ PLÁNY

Dny v Trnikeři připadaly Thuanovi jeden jako druhý, skutečný důvod jeho přítomnosti v Řádu však neměl s rutinou nic společného. Thuan vypadal mladý, mnohem mladší, než doopravdy byl: většina obyvatel západního světa ho považovala za náctiletého hochu, a tak dělil svůj čas mezi navštěvování hodin vedených Porodnickým kruhem a vykonávání příležitostných prací pro Správní kruh, kdykoli bylo potřeba.

V právě probíhajícím týdnu byl přidělen do řádového lazaretu, z čehož mu šla hlava kolem, jelikož na lůžkách leželo příliš mnoho pacientů s nejrůznějšími neduhy, od zápalu plic až po odpor- ně zapáchající rány. Třem doktorům ve službě přinášel a odnášel obvazy, injekční stříkačky a zrcátka prodchnutá andělskou magií a snažil se přitom vyhýbat Iaris a její špatné náladě. Pak konečně přišel čas na rychlou společnou svačinu na sesterně v podobě sendvičů a verbenového čaje.

Řád čpěl úpadkem, stejně jako dračí království. Místnost kdy- si zkrášlovaly dlaždičky s barevnými vzory a elegantní nábytek. Nyní byla malta ve spárách zažloutlá, dlaždičky vybledlé a roz- praskané a stoly se židlemi staré, zaprášené a natolik rozvrzané, že kdykoli se o ně někdo opřel, hrozivě zasténaly. V jasném světle, kterého se však v Paříži zoufale nedostávalo, si nešlo nepovšim- nou provizorních oprav vybavení.

„Omlouvám se,“ prohodila Géraldine s pokrčenými rameny a v prstech obracela svůj křížek. „Služby nebývají vždycky tak náročné.“

Její mladší společnice — Nadine, Iarisina dcera a Thuanova osobní učitelka — si odfrkla. „Když je tu ta stará dračice?“

Thuan se pokusil ovládnout a zůstat při zmínce o „dračici“ klidný. Neexistoval způsob, jak by Nadine nebo kdokoli jiný mohl vědět, že Thuan je ve skutečnosti víc, než předstírá. Do Řádu přišel před půl rokem jako sirotek z ulice, kterého zachránila laskavá řádová alchymistka Sare; v zásadě se snažil propracovat přímo do Řádu a doufal, stejně jako všichni jeho spolužáci, že si ho vyberou za plnohodnotného trnikeřského vazala. Z jeho strany to však byla přetvářka.

Občas se v noci krátce pomodlil ke svým dávným předkům, aby to, co hledá, našel dřív, než dojde na slavnostní přísahu věrnosti. Jeho přetvářku by prohlédl málokdo — dokonce i málokterý Padlý —, ale moc, která ho doprovázela, by mu přísahat věrnost Trnikeři nikdy nedovolila.

Samozřejmě nehledě na to, že teta by ho zabila, kdyby to zašlo tak daleko. Nebo ještě hůře, uchýlila by se k sarkasmu.

„Vždyť ji máš ve skutečnosti ráda,“ zamračila se Géraldine. Nalila Thuanovi a Ahmedovi, dalšímu zřízenci v místnosti, teplý čaj.

Nadine obrátila oči v sloup. „Matku? Ale jenom když mi nedýchá za krk.“ Nasála vůni ze svého šálku a povzdechla si. „Má hodně napilno.“

Ahmed svrástil čelo. „Tyhle dny v roce. Máme co dělat už jenom s obyčejnou rýmou, ale letos jako by se roztrhl pytel se zápallem plic a úplavici.“

„Na oddělení jedna má teď Iaris navíc plné ruce práce s komplikovaným porodem,“ přihodila Géraldine. „S děcky čarodějníků je to vždycky složité. I když co jsem slyšela naposled, musela Iaris uznat porážku a poslat do Porodnického kruhu pro jednoho z jejich mocných Padlých. Tohle miminko očividně potřebuje na svět pomoci.“ Svráстила tvář. „A to jsme se ještě nezmínili o choleře.“

„Mluvíš o té staré dámě na oddělení tři?“ zeptal se Ahmed. „Nemyslíš si snad —“

„Nevím. Ale Iaris si dělá starosti,“ řekla Géraldine. „Nejspíš uděláš nejlíp, když se trojce vyhneš,“ dodala k Thuanovi.

Thuan pokrčil rameny. Cholera je nemoc založená na vodě *čchi*, takže mu může ublížit asi tak jako běžné nachlazení. To ale Géraldine nemohla vědět; obavy o jeho zdraví tedy myslela upřímně. Nad čímž se odmítal dlouho zamýšlet, protože jinak by se začal kvůli tomu, jak si s nimi pohrává, cítit mizerně; že je tu pouze kvůli zájmům království, a nikoli pro dobro Řádu. „Děkuju za radu.“ Jak by teď mohl rozhovor navést k tématu, které ho skutečně zajímá, aniž by vzbudil podezření?

„Mimochodem, už jste to slyšeli?“ Géraldine si oblékala sesterský plášť. Přestávky trvaly sotva čtvrt hodiny, a když Thuan přišel na sesternu, Géraldine tu už seděla.

„A co?“ zeptala se jí Nadine a dopila čaj. Letmo se podívala na stojací hodiny, které tikaly v rohu místnůstky.

„Iaris ukončila ten pokus s Madeleine.“

Nadine si odfrkla. „V první řadě se do toho pustila jenom kvůli tomu, že ji o to lord Asmodeus požádal. Vyhověla by mu v čemkoli.“

„To každý,“ poznamenala Géraldine.

„Ty víš, co tím myslím,“ dodala Nadine.

Géraldine se na ni přísně podívala, ale nic na to neřekla. „Čas vypršel,“ uhodila na Ahmeda. A pak se s poněkud laskavějším výrazem obrátila k Thuanovi: „Ty máš ještě několik minut. V klidu dojez. Musíš něco přibrat, abys vypadal aspoň trochu zdravě.“

Když oba odešli, Thuan se Nadine zeptal: „Cos tím myslela?“ Věděl, že Nadine má s Iaris napjatý vztah, ale netušil proč.

Nadine si povzddechla. Opřela se o stůl a otáčela prázdným hrníčkem. „Matka za ním stála od začátku, ještě před jeho pučem proti lordu Uphirovi. Má... pro něj slabost.“ Tón jejího hlasu naznačoval, že důvod nezná.

„Ale ty ne.“ Thuan si zastrkal několik neposlušných vlasů do drdůlku na temeni. Měl si před příchodem do Trnikeře ostříhat vlasy — v těchto dnech už annamští muži v Paříži nosili dlouhé vlasy zřídka —, ale hodily se k němu a čekání, než by mu

v dračím království zase dorostly, by ho rozčilovalo. V tomto ohledu nebyl tak úplně schopen překonat svou marnivost.

„Lord Asmodeus je mocný. Udržuje Řád v bezpečí. Nic víc vědět nepotřebuju,“ prohlásila Nadine.

Thuan odložil šálek s verbenovým čajem, který dokázal pít jen v případě, že byl dost oslazený a cukr přebil jeho chuť. *Žárlíš*, pomyslel si. *Jsou si blíží; blíží než dcera se svou matkou.* To by ale Nadine slyšet nechtěla. „Nepůsobí zrovna sympaticky,“ podotkl. Vlastně Asmodea nikdy nepotkal, jenom ho jednou zahlédl zpozvdáli — představený Řádu Trnikeře každopádně nevypadal jako někdo, s kým by si člověk rád vyhodil z kopytka v hospodě nebo v domě rozkoše.

Nadine si znovu odfrkla. „Nepovídej.“ A pak konečně: „Matka na něj chce zapůsobit. Chce od něj získat uznání jako malé děcko. Nebo štěně. A nechápe, že jemu na ní vůbec nezáleží. Je pro něj prostě jenom jedna z jeho vazalek, jeden z kusů jeho majetku.“

„Však ono jí to dojde.“

„Když jí to nedošlo za těch třicet let, co ji znám?“ Nadine položila hrnek na stůl. „Pochybuju.“

„Jsi na ni nabroušená,“ řekl Thuan na rovinu. Stejně jako ostatní sestry, když o tom tak přemýšlel. „Proč? Za to nemůže cholera ani nic jiného, co teď zamořuje lazaret.“

„Cholera by sama o sobě byla dost špatná,“ řekla Nadine. „Když s ní vlastně ani moc nezmůžeme.“ Pak zavrtěla hlavou. „O nic nejde.“

Jistěže jde. Thuan si musel dát pozor: proplétal se ještě zamotanější změtí vztahů, než když se v dračím království obracel na Tajný institut. V království alespoň věděl, co se tam odehrává, kdo sleduje koho a proč. Zato tady...

Jako ryba na suchu, pomyslel si se špetkou ironie.

„Nerozuměl bys tomu,“ dodala Nadine. „Musel bys tu vyrůstat.“

„Nadine, ani ne za rok se stanu součástí tohoto Řádu. Nemůžu napořád zůstat v nevědomosti.“ Což byla lež, ale rozhodně jí

nehodlal prozradit pravdu. Pokud z toho všeho chtěl vyvážnout se zdravou kůží, tak rozhodně ne. „Zkus mi to vysvětlit.“

Nadine si znovu povzdechla. Čekal, že začne vykládat něco o jeho annamských kořenech — o tom, jak sem do rozbořené Paříže nepatří, jako by se tu nepohyboval déle, než ona byla vůbec na světě —, ale místo toho se s pohledem upřeným na hodiny skutečně pustila do vysvětlování. „Souvisí to s Madeleine. A možná i s Clothilde.“

Clothilde patřila k řádovým čarodějníkům a pohybovala se v kruzích Thuanovi tak vzdálených, že klidně mohla být hvězdou na obloze. O Madeleine slyšel před několika minutami poprvé. „A jak?“

„On se začíná zajímat. Říkala jsem ti, že to nepochopíš. Lord Asmodeus je představený Řádu, ale jinak zasedá jenom v jednom kruhu. V Kruhu Řádu.“ To byl ten, který se stará o vnější záležitosti a vztahy s ostatními Řády. „Donedávna většinou nechával všechno ostatní být. Ale to se změnilo. Možná se po Samarielově smrti cítí bez svého milence osaměle.“ V hlase jí zaznívala skepse. „Každopádně se teď s Clothilde zavírá o samotě a trvá na tom, že se Madeleine musí zbavit závislosti na andělské esenci, aby se mohla stát plnohodnotnou vazalkou Řádu. Něco se chystá. Něco velkého.“

Andělská esence. A něco velkého. Thuanovi nepříjemně přeběhl mráz po zádech. „Ale určitě jediné pro dobro Řádu, ne?“

„Vůbec to nechápeš!“ Hrnky na stole zařinčely, jak se od něj Nadine odstrčila. „Když se naposledy začal do hloubky zajímat o vnitřní chod Řádu... zahrady zčernaly popelem z pohřebních hranic a Seina zrudla krví.“

„Seina nikdy krví nezrudla,“ poznamenal Thuan mírně. Řeka byla hluboká a temná; krev by se rozpustila ve změti zaklínadel a zbytkové magie, které vodu zamořily po válce. Krev byla ve skutečnosti to poslední, čím se království muselo zabývat.

„To jsi ještě ani nebyl na světě.“ Nadine zavrtěla hlavou.

Neopravil ji. „Nikdy jsem se tady v Řádu s žádnou andělskou esencí nesetkal.“ Nehodlal si nechat ujít příležitost.

„Jsi moc mladý. Věř mi, je to svinstvo,“ zabručela Nadine. „Až ti pár závisláků před očima vydává plíce, a to myslím doslova, začneš se jí obloukem vyhýbat.“

Vzpomínka, náhlá a neúprosná: potemnělá místnost plná ležících draků v lidské podobě, kteří se svíjejí a kroutí — štiplavý zápach Padlé magie smíšený se zvratky, z očí v sinálních a vychrtlých tvářích jen bělma, parohy na obou stranách hlavy průsvitné a protkané fialovými žilkami. Po jednom parohu se tehdy natáhl, ale při doteku se s prasknutím zlomil, jako když se tříští kosti, ačkoli žádná kost by se neměla lámat tak čistě a tak snadno. Paroh mu zůstal na dlani, ještě teplý, obscénním způsobem ještě pulzující životem, který z něj měl už dávno vyprchat...

S tímto, prohlásila tehdy druhá teta Ngoc Bich, se nyní musíme potýkat, synovče. Tvým úkolem bude zjistit, z jakého zdroje to pochází. Kdo to sem dodává a proč. A zjistíš to rychle.

Království se nacházelo pod neustálým tlakem: oslabovala ho andělská esence a pronásledovali trnikeřští delegáti. Už se dlouho neudrží, a tak se Thuan stal ústřední postavou, která pronikne do nepřátelských plánů. Řád Trnikeře by koneckonců ze zkázy dračího království těžil nejvíc, takže hrozivým způsobem dávalo smysl, že v obchodu s esencí má prsty právě on.

Jenže Thuanovi se zatím nepodařilo postoupit kupředu ani o píd'. Vskutku špeh k pohledání.

„Vím, jaké účinky esence má,“ vyvedl ji z omylu Thuan tichým hlasem.

Nadine otevřela ústa, pak je zase zavřela. Zorničky se jí rozšířily jakousi emocí, kterou nedokázal pojmenovat. Uvědomil si to příliš pozdě: v očích se jí zračilo překvapení společně se strachem, že prozradila příliš mnoho; Thuan se otočil čelem vzad a setkal se s pohledem muže, který stanul na prahu.

Ne, nikoli muže, Padlého anděla.

Dřív než si Thuan stačil uvědomit, co dělá, zlomil se v pase k ladné úkloně: k plnému, elegantnímu gestu vyhrazenému k uctění císaře nebo císařovny, k úkonu, u něhož si jeho učitelé dvorní etikety zoufali, jestli si jej vůbec kdy osvojí.

Padlý povytáhl jedno obočí. „Čerstvý přírůstek do Trnikeře, jak vidím. Jsem ten první, kdo dokáže ocenit výraz poslušnosti, ale vše má své meze.“ Měl na sobě oblečení v trnikeřských barvách: tmavošedý žaket v kompletu s kalhotami a stříbrnou kravatou, která se třpytila jako hvězda těsně před dopadem. Zpoza hranatých brýlí s kostěnými obroučkami se na Thuana díval nečtčným pohledem; ale přestože stál uvolněně a nehybně, vyzařovala z něj čirá moc. Stoupala z něj jako pára a uchvacovala takovým způsobem, že vše ostatní v místnosti ustupovalo do pozadí. „Zdravím, Nadine,“ prohodil, když se narovnal po vlastní pokloně. „Tvá matka patrně není ve své kanceláři.“

Nadine pokrčila rameny a předstírala nezájem. „Bud' je na oddělení jedna, nebo na oddělení tři. Komplikovaný porod. Nebo cholera.“ Jak tam mohla lhositěně stát a jen tak uhnout pohledem? Jak to, že ji nepřítahoval jako plamen mŕru? Thuan nutil své tělo zůstat v klidu, snažil se nevnímat prvek *čchi*, který se v něm rozvířil — vodu hrozící propuknout v bouři. Nechtěl se dostat do konfliktu; nemohl si dovolit dostat se do konfliktu.

„Vím, že žádala Porodnický kruh o pomoc,“ poznamenal Asmodeus se zlověstným úsměvem. Prudce mávl rukou. „Díky. Podívám se tam po ní.“

Když odešel, jako by někdo přestřihl nitky, které držely Thuana ve vzpřímené poloze. Pohledem dál visel na dveřích; ale tělo musel namáhavě stavět zpátky na nohy, přičemž hrozilo, že ho kterýkoli sval může kdykoli zradit.

„Hele,“ zabručela Nadine. „Neomdlevej mi tady, prosím.“

„Jak —“

Nadine opět pokrčila rameny. „Zvykneš si.“ Zírala na vybledlé stěny místnůstky, aniž je skutečně viděla. „Nebo to aspoň budeš předstírat.“

Thuan uměl předstírat mnoho věcí, ale toto mezi ně nepatřilo. Pomalu a roztřeseně se nadechl. Nekouřil, a navíc měl dojem, že se to na sesterně stejně nesmí, ale cítil silné pokušení. Buď to, nebo doběhnout Asmodea, aby ho ještě jednou zahlédl, aby na něj Asmodeus ještě jednou obrátil své chladné šedé oči...

Na co to při samých nebesích myslí? Nic takového si rozhodně nemůže dovolit. Příliš na sebe neupozorňuj, radila mu Ngoc Bich. Zjisti, o co se Řád snaží. Zjisti, odkud pochází ta esence. Tak zněl jeho úkol.

Úkol, v němž zoufale selhával.

„Každopádně jsi docela zapůsobil,“ poznamenala Nadine. „To není špatné.“

Jako by stál o to, aby si ho pamatoval Padlý anděl, do jehož Řádu se usilovně snaží proniknout.

„Ne, to není,“ přitakal Thuan a pořád se ještě snažil popadnout dech.

Není to jen špatné. Je to potenciálně katastrofální.

DELEGACE

V předvečer jejich výpravy do dračího království kdosi zaklepal na dveře Madeleinina pokoje. „Dále,“ zavolala Madeleine. Ne že by na tom záleželo. Sama nemohla zamčené dveře otevřít a klíč měl u sebe pravděpodobně právě klepající návštěvník.

Nečekala, že se na prahu objeví Asmodeus, ten by se neobtěžoval s klepáním a rovnou by napochodoval dovnitř; a skutečně tam nebyl.

Místo toho stála ve dveřích Clothilde, s prázdnýma rukama a šedými kruhy pod očima, kvůli kterým působila podivně starší. Měla na sobě oblek tvořený precizně střiženým žaketem a kalhotami, který se podobal uniformě. Když přecházela pokojem, stará parketová podlaha jí vrzala pod nohama. „Přišlo mi, že bychom si měly trochu popovídat.“

„Jak je libo,“ odvětila Madeleine unaveně. Stejně se stěžila nacházela v postavení, které by mohlo Clothilde nebo komukoli jinému zabránit, aby se vnutil dovnitř.

Clothilde se neposadila na židli, ale na stůl a rukama se opřela o jeho mahagonovou desku. „Sděлил mi, že je naprosto zásadní, abys do toho znovu nespadla.“

Nebylo třeba se ptát, koho má na mysli. „Jinak mě zabije, to chceš říct?“ Diplomacie nikdy nebyla Madeleininou silnou stránkou a zrovna teď neměla náladu se ani snažit.

Clothilde pokrčila rameny a uhladila si rukávy tmavého žaketu. „V dračím království se budeme mít co ohánět. Není v mých silách tě nepřetržitě hlídat. I když tě stejně budu sledovat, protože nemám na výběr.“ Její hladká tvář neprozrazovala žádné emoce.

„A ty snad znáš nějaké zázračné řešení?“ Madeleine se už teď cítila vyčerpaně, pociťovala onu známou prázdnotu, netečnost

k okolnímu světu, která vždy předcházela vzplanutí touhy po droze. „Iaris říkala —“

„Vím, co Iaris říkala. Také vím, že se v tomto ohledu nesnaží tolik, kolik by měla. A nehledě na její nevoli, pořád je lékařka. Neschává se omezovat jistými principy.“ Clothilde zajela rukou pod žaket, vyňala artefakt a trhnutím jej otevřela. Bylo to zrcátko, po jehož temném povrchu vířila moc jako rozbouřené moře. „Máš štěstí, že já takovým omezením nepodléhám.“

Madeleine vyschlo v ústech. „To není —“

„Andělská esence?“ Clothilde zavrtěla hlavou. „Ne. Jsi závislá na tom nejsilnějším, na přívalu moci. Tohle je jenom andělský dech zachycený na skle.“

To Madeleine věděla až příliš dobře. Jako bývalá alchymistka se přípravou takových artefaktů zabývala často: schraňovala části těl Padlých andělů a zajišťovala, aby jejich vrozená magie nepřišla nazmar; aby se nehty, zuby a oční bulvy, šlachy, kůže a maso uchovaly způsobem, který přenese moc na čarodějníky nebo jiné Padlé, kdykoli ji potřebují k obtížnému zaklínání.

„Jistě,“ řekla Madeleine. To si Clothilde neuvědomovala, že Madeleine andělský dech už dávno zkoušela? „Je to jako teplo svíčky oproti sálajícímu plameni. Jako žhnoucí uhlíky oproti ohni. Nemá to žádný účinek.“ Andělská esence nebyla pouhá konzervovaná Padlá magie. Byl to čistý výtažek z křehkých kostí Padlých andělů, který se rafinoval tak dlouho, až dosahoval síly nekontrolovatelného požáru.

Clothilde měla nečitelný výraz. „Možná. Jestli to nezabere... Určitě je něco jiného, co ti pomůže přečkat krizi. Příjemná vůně, modlitba nebo třeba dotek nože na holé kůži.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Měl pravdu,“ prohodila Clothilde. „Ty jsi vážně strašně neschopná diplomatka. Buď od té dobroty, a až budeme tam dole, drž jazyk za zuby. Potřebuju tvoje znalosti, a ne incident, který nám zhatí plány.“ Chvíli mlčela. „O andělské esenci toho moc

nevím. Nikdy jsem na ní závislá nebyla, jenom jsem vždy slýchala, že se závislostí na ní se bojuje těžko. Iaris je protivná, ale na druhou stranu by nelhala. Jestli říká, že se závislosti ještě nikdo nezabavil... Sama pravděpodobně nemá moc osobních zkušeností, ale nemám důvod jí nevěřit.“

Takže je odsouzena k záhubě. Nijak zvlášť ji to nepřekvapovalo. Vcelku by se spokojila s tím, že ji esence dovede do předčasného hrobu, nyní by však za to kvůli Asmodeovým výhrůžkám zaplatila příliš drazo. Příliš, příliš drazo.

Ruce ji studily; žaludek měla prázdný navzdory večeři, kterou se předtím přinutila sníst. „Nechápu, co se mi snažíš říct.“

„Protože neposloucháš,“ pokárala ji Clothilde, ale mírně. „Jak jsem říkala, o esenci toho moc nevím. Ale jsou tu i jiné šrámy, které se ti musejí zahojit. Jiné ztráty, kvůli kterým máš dojem, že se ti svět rozpadá na kusy. Že tě nic a nikdo neochrání před tím nejhorším, co v tomhle Řádu je. A tomu rozumím výborně.“

Madeleine otevřela ústa, ale pak si odpověď rozmyslela. Pořád to úplně nechápala, ale připadalo jí, že nemá právo k takovému tématu cokoli dodávat.

Clothilde si vyhrnula rukávy. Pod nimi odhalila holé paže — bledou skvrnitou pokožku, která se začínala měnit v kůži staré ženy, a síť bělavých žizev, jako by ji opakovaně bičovali.

Ne, to nebylo od ran bičem. Svět se rozkymácel Madeleine před očima. Uvědomila si, znovu a znovu, že nikde není bezpečí. Že před strachem není úniku.

„Dotek nože na holé kůži.“ Clothildin hlas zněl tiše a posměšně. Shrnula si rukávy a postavila se. „Musí existovat něco, co zabere v tvém případě, Madeleine. Přemýšlej nad tím. Nechci být ta, která nad tebou vynese rozsudek smrti, ale jsem zodpovědná za naši misi. Jsem zodpovědná za budoucnost Řádu, a jestli v ní ty figurovat nebudeš...“ Naposledy pokrčila rameny. „Srdce mi to neutrhne.“

A s tím odešla a zanechala Madeleine lapat po dechu samotnou. *Musí existovat něco, co zabere v tvém případě.*

Madeleine však ve skrytu duše věděla, že nic takového neexistuje.

Delegace byla početnější, než Madeleine očekávala: k ní a jejím dvěma společníkům se přidali ještě čtyři osobní strážci obtěžkaní rozměrným nákladem. Pod dohledem úsečné a zachmuřené Clothilde se shromáždili u paty kamenného schodiště před hlavní budovou Trnikeře. Elphon tam ještě nebyl: Madeleine ho zahlédla, jak se s Asmodeem domlouvá na posledních detailech, a raději se od obou odvrátila.

Chystala se protestovat proti výběru oblečení, které jí určitě připravili, ale úbor, jenž ji čekal, byl prostý a praktický: šedá košile, tmavošedý kabát, kalhoty stejné barvy a několik vlásenek, kterými si sepnula šedivějící vlasy do provizorního drdolu. Jen široký šál jí připadal nepatřičný. Byl bohatě vyšíváný hlohy ověčenými korunou z trnikeřského erbu, a kdykoli se pohnula, klouzal jí z ramen.

Na druhou stranu mohla dopadnout hůře. Mohli ji obléct tak, aby se hodila ke Clothilde: do dlouhé vlající tuniky obšité zlatou nití s květinovým vzorem, se kterou ladil šál kolem ramen, a do bot na tak vysokém podpatku, až se Madeleine divila, že se na nich Clothilde dokáže držet vzpřímeně, místo aby při každém kroku bojovala o rovnováhu.

Drobná milosrdenství.

Clothilde se navzdory svému oděvu pohybovala způsobem, kterým dávala najevo, že ji něco nebo možná úplně vše osobně uráží. Nezdálo se, že by věnovala Madeleine pozornost, ale její oči ji čas od času bez obtíží vyhledaly, ať se Madeleine nacházela kdekoli. Asmodeus jí bezpochyby ještě promluvil do duše.

Madeleine se cítila prázdně a pustě a hromadila se v ní touha po pohlazení andělské esence. Jenže kdyby se podvolila, přišel by na to. A pak by...

Já strach důvěrně znám. Je tvým životem, je v každém tvém nádechu.

Musí existovat něco, co zabere v tvém případě.

Nebyla si ani jistá, jestli přežije tuto výpravu, ale druhá možnost byla horší.

Když se k nim přidal i Elphon, Clothilde na něj kývla a mávnutím ruky všechny pobídla, aby se rozešli kupředu. Nekonalo se žádné loučení, žádné plamenné proslovy ani prepjatá gesta. Zkrátka se jen rozešli zahradami směrem do rozevírající se náruče Seiny.

Trnikeřské zahrady byly obrovské: pýcha Řádu, rozlehlé a bujně v době popraskaných chodníků, zčernalých budov a otráveného vzduchu. Celá armáda zahradníků udržovala živé ploty úhledně zastřižené a cestičky bezvadně vysypané štěrkem; ačkoli stromy byly přece jen zakrslé, snadno usychaly a většina z nich ve skutečnosti kvetla a plodila pouze krátce; a štěrk, který jim křupal pod nohama, přesto tu a tam znečišťovala suť nebo úlomky kostí. Jak se blížili k řece, pouto k Řádu v Madeleinině mysli sílilo a stále víc jí tlačilo na myšlenky — nebyl to nepříjemný pocit, šlo pouze o jakousi vnitřní stráž. V řece se totiž nacházela jiná mocnost, kterou Padlí andělé nemohli ovládnout ani zkrotit.

Zvedla oči a zjistila, že Elphon s ní srovnal krok. Napůl očekávala, že se na ni usměje, ale to se samozřejmě nestalo. Vždyť si ji přece nepamatuje a nic k ní necítí. Už není lojalista, už nepatří k Uphirovým dávným stoupcům. Ať Asmodeus nechal z hrobu povstat cokoli, Elphonovy veškeré vzpomínky nahradila bezmezná poslušnost k jeho pánovi.

„Na,“ řekl Elphon. „Chce, abys to nosila u sebe.“

Podal jí vyřezávaný dřevěný kotouč. Madeleine disk bezděčně vzala do ruky. Hřál ji na dlani až příliš známým teplem. Kdy si mívala podobný, jen s rytinami znaku Řádu Stříbrostínu — když se však teď dotkla obrysů vyřetého hlohu, cosi jí z kotouče

přeskočilo do ruky, vystoupalo paží a proniklo přímo do hrudi jako blesk, který se jí uzemnil do srdce. Zatřepala rukou. Připadalo jí, že v ní ztratila všechn cit. „Co to je?“

„Sledovací kotouč,“ odpověděl Elphon a pokrčil rameny tak důvěrně známým způsobem, až jí pukalo srdce. „Abychom věděli, kde zrovna jsi.“

„Takové —“ Madeleine se zhluboka nadechla. „Takové se ve Stříbrostínu nepoužívají.“

„Tenhle je malinko jiný než ostatní,“ vysvětlil jí Elphon. „Lord Asmodeus se chtěl ujistit, že o tobě neztratí přehled dokonce ani v dračím království.“

Jistěže. Jako by od něj mohla utéct: kam by šla, kdyby ztratila zázemí Řádu? Draci ji jen stěží uvítají s otevřenou náručí.

„Netvař se tak zasmušile,“ popíchl ji Elphon. „Clothilde a já ho máme taky.“

„A ostatní?“ zeptala se Madeleine.

Elphon se zamračil. „Nebyl čas. Vypravili jsme se narychlo.“

Avšak ne tak narychlo, aby se nestihli postarat o ni. Potlačila zaklení a šla dál, přičemž se snažila nevnímat rostoucí tlak pouta k Řádu ve svém nitru. Soustředila se tak alespoň na něco jiného než na prahnutí po andělské esenci.

Clothilde v čele výpravy se náhle zastavila. Dorazili na okraj zahrady: trávnický zřídlný a přehrazovala jej nízká rozpraskaná zídka, za níž sestupovaly schůdky do řeky.

U zídky už na ně kdosi čekal: Annamitka v hábitu s vyšitými chřtány obludných netvorů a s hranatým čepcem na hlavě, z něhož jí nad každým ramenem vyčnívalo křídélko. Stála nehybně a s rovnými zády jako v pozoru. Doprovázela ji družina služebníků, kteří nesli tři slunečníky a obrovské rudé vějíře na dlouhých násadách. Pak jim Annamitka vykročila vstříc. Družina se slunečníky ji následovala. „Jmenuji se Thanh Phan. Jsem královská kancléřka paláce Van Minh a členka Tajné služby,“ představila se s úklonou. Tvář měla vrásčitou a nahnědlou jako stará žena, až

na skvrnu oblázkově šedé kůže na skrání, jejíž podivně povědomou barvu Madeleine nedokázala přesně zařadit.

A pak se mírně pohnula a cosi se změnilo. Levá paže jí narostla do objemnějších rozměrů a dlaň se jí proměnila v klepeto. Madeleine si uvědomila, že ta šed' na spáncích odpovídá krunýři kraba.

Velice, velice velkého kraba, který by vás v nestřeženou chvíli dokázal rozpůlit vedví. Madeleine bezděčně vyhledala Elphonovu ruku. Elphon od ní ale poodstoupil a prohlížel si ženu před sebou jasným a zvědavým pohledem.

„Thanh Phan,“ zopakovala Clothilde zamyšleně.

Žena k ní obrátila zrak. Ve tváři měla nečitelný výraz. Stejně jako Philippe, Annamita, který se na nějakou dobu nedobrovolně stal součástí Stříbrostínu. A protože Madeleine Philippa znala, dokázala z ženiných očí přece jen vyčíst pohrdání. „S tím se asi budu muset spokojit,“ poznamenala žena ke Clothildinu přízvuku.

Clothilde povytáhla obočí. „Mé jméno je Clothilde Desclozeauxová. Toto je Elphon a ta žena za mnou se jmenuje Madeleine d'Aubinová.“

„Následujte mě,“ pokynula jim Thanh Phan.

Když se k ní přiblížili, krabí hodnostářka se naklonila k Madeleine: „Madeleine d'Aubinová. Princezna na vás nezapomněla.“

To byla přesně poznámka, bez níž by se Madeleine obešla. Přinutila se přikývnout, což naštěstí Thanh Phan patrně uspokojilo, protože nic dalšího nedodala.

Madeleine očekávala, že vápencové schody povedou na nábřeží. Proto ji překvapilo, že schodiště pokračovalo i pod hladinu. Přerušovala jej pouze krátká podesta z dlažebních kostek, za níž už schody obalovaly kluzké řasy a v ošlapaných kamenných stupních zely díry. Jak sestupovali dolů, měnilo se také světlo, z bledeho svitu zimního slunce na cosi hlubšího a modřejšího, stíny se jim pod nohama prodlužovaly a do chřípí jim vnikal zápach

slané vody, vonných tyčinek a plesniviny, ze kterého se Madeleine rozhoupal prázdný žaludek.

Pak následovaly schody, které si dobře pamatovala ze své výpravy s Isabelle: pokrývaly je tisíce temných rybích šupin, jež pod nohama křupaly jako prázdné skořápky. Vše se v nepravidelných intervalech vlnilo a měnilo obrysy, jako by celý svět omýval závoj deště: nacházeli se pod vodou, ale nezdálo se, že by to mělo nějaký vliv; dýchalo se jim stejně snadno jako nad hladinou, vzduch byl v plicích chladivý. Přece jen se něco změnilo: Madeleine si z předchozí návštěvy pamatovala poklid, ticho, ze kterého ji bolely zuby, jak se jí cosi neustále snažilo proniknout do mysli a představit, zahladit všechny stopy strachu a zmírnit veškerou bolest, jako když dlaň uhlazuje záhyby na plátně. Nyní jí vše připadalo nesnesitelně ostré, jako by se jí o kůži otíraly střepy z rozbitého skla; pouto k Trnikeři jí v mysli hořelo jako oheň.

Bože, jak jen ten Řád nenáviděla.

Nabídka k sňatku. Má nabídka. Asmodeus přišel o svého dlouholetého milence Samariela před několika měsíci, ale ani předtím zrovna neoplýval láskou. Bezpochyby se chystal uzavřít diplomatický svazek, avšak pouhá představa, že má po boku Annamitu, dračího hodnostáře... mysl jí při té myšlence vypověděla službu. Samozřejmě že se mu jednalo ještě o něco dalšího, hrál ještě nějakou jinou mocenskou hru.

„Nemůžete přece vážně věřit tomu, že na jeho nabídku přistoupí,“ obrátila se na Elphona.

Padlý anděl, kterého kdysi v Trnikeři znávala, by se usmál. Jeho nynější já nehnulo ani brvou. „Později,“ odbyl ji.

Prošli mezi pahorky posetými rýžovými poli, na nichž se krčili muži i ženy v kuželovitých kloboucích. Opravdu tu pěstují rýži? Madeleine se letmo ohlédla a zjistila, že jim v patách pochodují postavy v lakovaném brnění. „Elphone.“

„Všiml jsem si.“ Nepůsobil nijak zvlášť znepokojeně. Ale Thanh Phan ji slyšela také. „Opatření pro vaši bezpečnost. Nebojte se: dnes

nemáme v plánu vzbudit hněv Trnikeře.“ Znělo to, jako by čekala na jedinou záminku tento plán změnit, nikdo však ani nemrkl.

Citadela v srdci dračího království zůstala tak, jak si ji Madeleine pamatovala: byla obrovská, její brány se před nimi se skřípěním pomalu otevířely, ulicemi proudily davy, které se zastavovaly a pozorovaly nezvyklé návštěvníky — davy mužů a žen obrostlých rybími šupinami, s humřími klepety a krabíma očima na stopkách, na sobě korál a řasy a kolem krku perlové náhrdelníky, vše potažené olejnatým leskem, kterým byla voda Seiny kontaminovaná, vše znečištěné a pošpiněné následky války.

Jaké úmysly může Asmodeus s draky mít? Žádné bohatství tu nenajde. Možná moc? Té se však v jeho prospěch nikdy nevzdají. Snad nějaký artefakt, který pro ně nemá žádnou hodnotu, ale Asmodeus po něm touží tak dychtivě, že je ochotný podstoupit závažnou diplomatickou oběť? Nedokázala si představit nic, co by mu za to stálo.

Před nimi se vynořila brána se třemi oblouky, nad níž se tyčil pavilon s taškovou střechou; a za ní stály dvě řady starobylých soch, které lemovaly dlážděnou cestu vedoucí do paláce: jejich kroky mlčky sledovali všichni, od slonů přes koně až po dvorní služebníky.

Thanh Phan je odvedla přímo do paláce, který se od Madeleiny poslední návštěvy také nezměnil: spleť nízkých budov a rozlehlých dvorů, lakovaných sloupů a pálených oranžových střech, které se ladně prohýbaly do špičky, jako by chtěly ukázat na hladinu. Thanh Phan se konečně zastavila na dvoře, na němž osmihranný pavilon shlížel na bazének naplněný nikoli vodou, ale oblázky šedých a modrých odstínů, které byly vyskládané do krásných vzorů, s jejichž nevýrazností kontrastovaly sytě růžové lotosové květy.

„Zde budete ubytováni,“ prohlásila a ukázala na budovy, které dvůr obklopovaly. „Připravili jsme pro vás občerstvení i vše ostatní, co byste mohli potřebovat. Pokud byste měli nějaká zvláštní

přání, obraťte se na mě.“ Opět to neříkala s potěšením. „Schůzku s princeznou Ngoc Bich, necht' žije dlouho a blaze, máte domluvenou na poledne. Přijdu vás vyzvednout.“

Clothilde se s nehybnou tváří hluboce a elegantně uklonila. Pohybovala se s ladností připomínající spíš Padlé než smrtelníky. „K vašemu dvoru měla dorazit naše předchozí vyslankyně.“ A když Thanh Phan neodpověděla, dodala: „Ghislaine Le Guellová.“

Prostřednice, již Asmodeus poslal, aby vydláždila cestu pro jeho záměry. Co bylo špatně? Před Madeleine se nikdo o ničem nezmínil.

Thanh Phan naklonila hlavu. „Ano,“ řekla.

„Chtěli bychom se s ní setkat.“

„To nespadá do mých kompetencí.“ Thanh Phan se tvářila nevrzrušeně, ale Madeleine ten výraz znala: maska, která nevyzradí nic víc než to, co je nezbytně nutné. „Pokud se s ní chcete setkat, předpokládám, že máte vlastní způsoby, jak ji kontaktovat. Například andělskou magii?“ Nechala svá slova vyznít do ticha. „Jestli je to vše, vrátím se pro vás těsně před polednem.“

Když Thanh Phan i se svou družinou odešla, Clothilde se přesunula k největší budově a nahlédla mezi dva lakované pilíře. „Tahle má i jakýsi předpokoj.“

Byla to místnost se stolkem a čtyřmi dřevěnými židlemi s vysokými opěradly. Na jejím vzdáleném konci se nacházely dveře vedoucí do ložnice, což byl malinkatý výklenek s vysokou postelí. Vypadal, že sotva pojme hosta běžného vzrůstu. Ostatní budovy byly navrženy přibližně stejně, až na mírné rozdíly v nábytku, který patrně pocházel z různých historických období, byl hruběji otesaný a bez zdobení z perleti.

Strážci začali vybalovat zavazadla. Clothilde si zabrala největší pokoj sama pro sebe a v předpokoji rozložila na stolec, z jehož středu odsunula ošatku s jídlem, různé dokumenty.

Když se za ní dostavili Madeleine a Elphon, právě si cosi se svaštělým čelem zamyšleně zaznamenávala po okrajích.

„Něco ti dělá starosti,“ konstatoval Elphon.

Clothilde na něj zamračeně pohlédla, ale nic neřekla. Dopsala poznámku a otočila papír na druhou stranu.

„Slyšení u princezny?“

Madeleine se natáhla pro židli a překvapeně stáhla tvář, protože židle byla těžší, než předpokládala. Zdobily ji rytiny spleti-tých vzorů představujících prapodivné tvory, od obludných ryb po dlouhé hadovité stvůry s hřívou a velkými zuby, kterými hry-zaly jakési neznámé kulaté ovoce. Prostředí všude kolem nich zbarvoval ten podivný bleděmodrý stín. Mohli se bez obtíží po-hybovat a dýchat, ale sotva se dalo zapomenout, že se nacházejí hluboko pod vodou.

Clothilde Elphonovi chvíli neodpověděla. Popsala poslední list a pak odložila pero. „S princeznou si poradím. Leží mi na srdci, že nemáme žádné zprávy o Ghislaine.“

„Teprve jsme sem přišli. Nejspíš tomu musíme dát víc času.“

„Nerozumíš mi.“ Clothilde vytáhla zrcátko napuštěné anděl-skou magií, které předtím ukázala Madeleine, podívala se do něj, ale jeho obsah nevdechla. „Nikdo o ní neslyšel už dlouho. Psa-lo se o tom v podkladech pro naši misi.“ Předvedla ladné gesto, které se znepokojivě podobalo Asmodeovu posunku v Madelei-nině pokoji. Ve vzduchu se zhmotnila hrubě načrtnutá tvář: žena neurčitého věku, která ihned upoutala pozornost do očí bijící kombinací tmavé pleti a světlých, téměř bílých vlasů. „Jak vidíte, Ghislaine je poměrně výrazná. Těžko ji lze přehlédnout.“ Mách-la rukou. Výjev se rozpil a proměnil se v precizně vyvedené teto-vání vážky sedící na leknínu. „A nad levým zápěstím má tohle. Kdybyste ji viděli...“

„Na Ghislaine se těžko zapomíná,“ poznamenal Elphon vážně.

Vtom se téměř bezděčně ozvala Madeleine: „Ale o to těžší je pro ni se schovat.“

„Přesně tak,“ souhlasila Clothilde. „Naneštěstí.“ Shrnula papíry na jednu pečlivě vyrovnanou hromádku. „Každopádně, oficiálně

jsme tu z toho důvodu, abychom vyjednali definitivní podmínky svazku. Neoficiálně jde o to, že lord Asmodeus má obavy. Něco se zvrtilo.“

Zmizení oficiální vyslankyně... nevěstilo nic dobrého. Vůbec nic dobrého. Co se mohlo Ghislaine stát? Přecenila své síly? A jestli ano, jakým způsobem?

Žádné pomoci se jim nedostane. Ocitli se tu v hlubinách s pouhými čtyřmi osobními strážci, uprostřed čehosi, co se vymklo kontrole. Madeleine spolkla kletbu. Nebylo divu, že jí pouto k Řádu běsní v mysli. Nenachází se v bezprostředním ohrožení života, ale nemá k tomu daleko.

„Ghislaine se určitě nakonec ukáže,“ prohlásil Elphon. Jeho hlas však nezněl sebejistě; a soudě podle Clothildina výrazu, i ona se tomu zdráhala věřit.

STÍN NEBES

Jako poslední vyhledala toho dne Philippovu pomoc babička Khanh, houževnatá stará žena, která ve svém bytě hostila pět různých příbuzných i s jejich dětmi. To ovšem bohužel nebyla žádná výjimka: annamská komunita žila v Goutte d'Or jako v jednom velkém slumu, nuzně a nevesele, a přežívala jen na zbytcích, které vně blahobytu Řádů dokázala ukořistit.

Starou Khanh zdánlivě trápilo nachlazení, ve skutečnosti se však jednalo o zápal plic — když ji Philippe na plicích poslouchal, měla zrychlený dech, v hrudi jí ošklivě chrčelo, a navíc se neustále trásla. Obyčejně by pro ni nemohl příliš mnoho udělat. Po Velké válce Řádů — po smřsti, která se přehnala Paříží, zkáže, po níž z pamětihodností zbyly jen zčernalé trosky, Seina ztmavla nebezpečným odpadem z válečných kouzel a ulice zamořily nášlapné pasti; po bojích před šedesáti lety — se zoufale nedostávalo léků, jelikož Řády si jejich tenkou zásobu zabavily pro své potřeby.

Přesto však... Philippe jemně a opatrně vyslal babičce Khanh do plic provazec ohně *čchi*, přičemž čerpal z proudů *čchi* vířících před bytem, z pozůstatků ohnivých zaklínadel z války. Soustředil energii, dokud se jí neusadila hluboko v těle a nezničila všechny bakterie. „Tak. Měla byste užívat zázvor,“ poradil jí a vstal.

Khanh si odfrkla: „Ten mi nikdy dvakrát nepomohl.“

„Zkuste to,“ trval na svém Philippe. Dal si pozor, aby to s ohněm nepřehnal: i tak bude babička Khanh ještě několik dní kašlat a plivat krev, než ze sebe vše dostane, a potom bude vyčerpaná a zesláblá. Čeká ji bolestivá rekonvalescence, a navíc bude obtížné uvěřit, že se vůbec jedná o nějaké zlepšení.

Lezlo mu to krkem. Hnusily se mu všechny ty lži a vytáčky, celé to předstírání, že žádnou magií nevládne. Nemohl však jinak:

v prostředí, kde magie byla výhradním artiklem Řádů, by riskoval příliš. Znovu by ho vypátrali, jeden z Řádů by jej opět uvěznil a snažil by se ho využít pro svůj prospěch. A Philippe by raději zemřel, než by něco takového ještě kdy podstoupil.

U dveří na něj čekala Khanina dcera: beze slova mu předala ovázaný plátěný balík bílé rýže jako platbu za jeho služby. Věděl, že to pro ně představuje jmění. „Děkuji,“ poklonil se.

„Není to dost.“ Hlas měla tichý a rozčilený.

Philippe pokrčil rameny. „Je to ažaž.“ Kdysi býval Nesmrtelný, vystoupil v Annamu na nebesa, poté co sám sebe se železnou vůlí vyhladověl až na pokraj smrti. Potřeboval jíst, ale ne tolik jako oni. „Nedělejte si starosti. Za pár dní se na ni přijdu podívat.“

Venku se připozdilo: nejenže zašlo slunce, ale večerní zástupy lidí, kteří se ucházeli o možnost nabídnout Řádům své služby, značně prořídly. Těch několik nejtrpělivějších odhodlanců se proti večernímu chladu zabalilo do pláštů — nebo také ne, podle toho, jaké měli štěstí při vybírání odpadků — a ostražitě Philippa pozorovalo.

Dělal, co umí, a tak se na základě svých znalostí — a trochu magie, když si to zrovna mohl dovolit — uchýlil k péči o nemocné. Udržovalo ho to naživu; zajišťovalo mu to práci — ale nijak ho to nepřibližovalo k cíli, kterého se tehdy v ruinách Řádu Stříbrostínu zavázal dosáhnout.

Bud's Bohem, Isabelle, at' už kráčíš po jakékoli cestě. Doufám, že se zase setkáme.

Slíbil, že zvrátí běh času. Že Isabelle přivede zpět... Protože zemřela kvůli němu, protože mu trvalo příliš dlouho přispěchat jí na pomoc a našel už jen bezvládné tělo se dvěma otvory v hrudi a doširoka otevřenými očima v popelavé tváři, které slepě zíraly na pobožený strop katedrály.

Ve městě, kde vládne magie, však smrt nemusí vždy znamenat konec.

Existuje nějaká cesta. Zaklínadlo, rituál. O tom nepochyboval. Tehdy ve Stříbrostínu se stal svědkem toho, jak mrtvola zase kráčela mezi živými. Nikdo mu nebyl ochoten nic prozradit; a pokud ano, žádal za to příliš vysokou cenu.

Uběhlo už několik měsíců, a on stál pořád na začátku: sloužil jako lékař pro chudé, řáduprosté a zoufalé a každý večer se snažil sám sebe uchlácholit, že to má smysl, že jen vyčkává, než získá nějakou indicii; než najde jakoukoli stopu, která mu pomůže pochopit, co se tenkrát v Řádu stalo.

S povzdechem se nakonec odvrátil, aby došel zpět do své „ordinace“ a dopřál si chmurnou úlevu svého bytu.

Cesta ho dovedla mezi koleje: někdejší pýchu Paříže, dva propletence železničních tratí, které směřovaly ke Gare de l'Est a Gare du Nord. Od dob své slávy zrezivěly, tu a tam chyběly celé kusy kolejnic a chátraly na nich trosky vlaků, které zůstaly opuštěné tam, kde se rozbily. Z toho místa se stalo nebezpečné vrakoviště, po kterém se děti na svých výpravách za čímkoli cenným proháněly, co jim síly stačily, aby tak tak unikaly nášlapným pastím z války. Rozhodně to nebylo Philippovo oblíbené místo: vždy působilo opuštěně, až na temnotu, která jej neopouštěla nikdy, a na lokomotivách poházených mezi kolejemi bylo něco zlověstného, jak světélkovaly tlumeně rudou září, jako by jen čekaly, až je jakýsi monstrózní loutkář přivede zpět k životu.

Na křižovatce se dal doprava po Rue de Jessaint, která se zvedala nad kolejistištěm těsně před Gare du Nord. A zarazil se, protože tam někdo stál.

Kdysi ulici osvětlovala pouliční lampa. Zůstal po ní jen pahýl, ulomená polovina elegantního kovového sloupu, který čníval k nebesům. Opírala se o něj postava s rukama založenými na prsou, jejíž obrysy se matně rýsovaly na pozadí nepřetržitého šerosvitu pařížských nocí — když se přiblížil, narovnal se.

Prvky *čchi* byly v Goutte d'Or roztržštěné a nesourodé, poznamenané zbytky nevyčištěných kouzel; Philippe však i tak povolal

do dlaně oheň, aby byl připravený k obraně. „Jsem ozbrojený,“ prohlásil tiše.

„Philippe.“ Così zablikalo: vysoko na zlomeném sloupu se objevila koule světla, jako by pouliční lampa opět začala plnit svůj účel, ačkoli její záře neosvětlila víc než jen nevelký kruh kolem postavy; dokonalé kolo, na jehož okrajích světlo náhle pohlcovala temnota nočních můr.

A v tom světle Philippe v postavě rozpoznal Isabelle.

Vypadala přesně tak, jak zemřela: vydávala slabou záři, která ji lemovala jako drahý porcelán nastavený proti slunci; neoslabovala olivový odstín její pokožky, naopak jej zvýrazňovala, vyzdvihovala, až se celá zdála jako postava z obrazu, skutečnější a s ostřejšími konturami než její předloha. Na sobě měla tutéž bílou košili, v níž zahynula: na hrudi zely v bavlněné látce dvě díry olemované zaschlou krví, ale pod nimi se jí místo rozšklebených ran třpytila pouze hladká kůže.

„Jsi mrtvá,“ vydechl.

Isabelle se usmála a tvář se jí rozjasnila oním bezstarostným a nevinným výrazem, který jí byl vlastní, než ji Řád o bezstarostnost a nevinnost okradl. „Samozřejmě. To už se nezmění. Měj se na pozoru, Philippe.“

„Před čím?“

„Před temnotou.“

Temnota byla s ním, byla v něm, už navždy: pozůstatky kletby, kterou uvolnil do Řádu Stříbrostínu, se mu usadily hluboko v srdci jako hniloba v kořenech stromů. „Vím o ní.“

Isabelle zavrtěla hlavou. „Ne, to nevíš.“ Přelud se zamíhotal a prohnul, jako by se do něj opřel silný vítr, a po jeho boku se objevil druhý přízrak, který Philippa pronásledoval, druhá vidina a halucinace, které se zjevovaly jen jemu.

Lucifer Jitřenec.

Na zádech měl kovová křídla, výsadní znamení své výjimečnosti: křídla, která po něm Isabelle převzala a která Philippe

pohřbil společně s jejím tělem, křídla ostrá a nebezpečná jako živoucí čepele, spíš válečná zbraň než ústrojí sloužící k letu. Vlasy měl tak světlé, až se zdály bílé, oči zářivě, nesnesitelně světle modré, podobné odstínu polední oblohy za letních měsíců, a pohled planoucí ohněm, jenž Philippa kdysi nutil pokorně sklonit tvář, až se čelem téměř dotýkal země. „Střež se nebezpečí, Philippe. Stále jsi neporozuměl jazyku moci.“ Hlas měl mírně pobavený, jako by mluvil k rozpustilému dítěti.

„Porozuměl jsem dost,“ opáčil Philippe. Nyní se cítil silnější, dokonce silnější než prvorozený Padlý anděl. A tento Jitřenec navíc nebyl nic víc než jen výplod fantazie, roztřesená vidina, kterou by rozptýlil i nejslabší vánek.

Jitřenec neřekl nic. Ruce mu spočívaly před tělem na hrušce napůl průsvitného meče, který u záštity zdobily složité spirálovité rytiny, sbíhající se v jednu rovnou linii, jež sahala až po špičku dlouhého ostří.

Světlo zaprskalo a zhaslo a s ním zmizely i obrazy Isabelle a Jitřence, ačkoli jejich hlasy se ještě odrážely od kamenného mostu, společně s čímsi dalším...

Philippe položil ruku na železné zábradlí, jež ho dělilo od kolejí pod ním, a do dlaně se mu zakousl mrazivý chlad, který mu vysával z paže veškeré teplo. Avšak nic víc: pouze mihotavá pařížská temnota zahalená příkrovem magického znečištění.

Nic... a pak začalo sněžit.

Sníh se snášel k zemi, už když Philippe vyšel na ulici. Avšak nyní se kolem něj vzdmula bouře, vír mokrých sněhových vloček hnaných studeným větrem, který se zahryzával až do morku kostí; vánice sílila, až Philippe neviděl nic než dlažební kostky přímo pod nohama. A chlad ze zábradlí se přenesl i na zem a z jeho mrazivého objetí se mu rozdrkotaly zuby.

Co — odkud? Philippe z rukou vypustil oheň *čchi*, dokázal však osvětlit pouze malý okruh kolem sebe. Sněhové vločky spolky prostor před mostem i za ním. Prvky *čchi* se divoce zmítaly okolo,

kroutily se jako trýznění hadi a náhle se lámaly na hranici Philip-pova světla.

Byl sám. Odříznutý od kohokoli, kdo by ho mohl vysvobodit, ačkoli kdo by mu mezi řáduprostými dokázal pomoci?

Sníh se probíjel dovnitř kruhu. Philippe shlédl k chodidlům a zjistil, že mu zběly, že mizely. Vytrácely se mu před očima, jako by se je jakýsi neviditelný malíř snažil překrýt barvou. Už se nenacházel v reálném světě. Cosi se na něj z výšky vrhalo a jemnými doteky a tahy mu odsávalo čern z kalhot.

Téměř natáhl ruku, aby se sněhu dotkl, ale na poslední chvíli se zarazil. Zdánlivě to vypadalo jako voda *čchi*, zmrzlá voda, ta by však nemohla mít takový účinek.

Chlad mu zachvátil celé tělo. Ani jeho magický oheň mu nedokázal vzdorovat. V mrazu vše utichalo, dokonce i zvuk jeho zrychleného dechu. Dupl o dlažbu, jednou, podruhé — nic, ticho, a dokonce i chodidlo mu připadalo čím dál vzdálenější, jako by už ani nepatřilo k jeho tělu. Brzy jím možná ani nebude schopen pohnout.

Roztrásl se. Pokusil se narovnat. Prodíral se hustou melasou, každý pohyb ho stál nezměrné úsilí, každým okamžikem se klonil níž a níž k zemi. Bylo by tak snadné lehnout si, přestat se bránit a prostě sledovat, jak mu chlad a bezbarvost stoupají nohama vzhůru...

Střež se temnoty, Philippe.

Pokusil se sněhovou bouří rozehnat, a neuspěl. Za mostem se však stále rýsovalo světlo. Pořád existovalo něco, k čemu se mohl vrátit.

Pochytil zdivočelé prvky *čchi*, konejšivě a pomalu rozpletl uzly na jejich vláknech, zmítané bezhlavou hrůzou, a opatrně, jako by rozmotával klubko příze — *nemysli na malátnost; nemysli na to, jak ti tělo, ruce a nohy blednou a unikají z dosahu* —, vyhladil dvě vlákna, vlákno kovu a vlákno vody — prvky *čchi* symbolizující večer a zimu a nehybné město —, a pak je vypustil z rukou jako rybář nahazující síť.

Vystřelily do sněhové smršťe a vzápětí povolily Philippovi v dlaních. Zanikly nebo ztratily sílu, což znamenalo totéž. Dolní polovinu těla měl promočenou a do prsou se mu vkrádal chlad, hřýzalo ho deset tisíc mrazivých zubů, jejich pilovité okraje se mu zařezávaly do kůže.

Potřeboval se ukotvit. K něčemu skutečnému, hmatatelnému a silnému; a hlavně nedalekému. Ale nenacházel nic — nic; tlak ho rozdrťí, roztrhá, nebo ještě něco horšího...

A pak se najednou zpoza bouře ozvalo zašeptání; skrze sních probleskl pohyb, cosi vystoupilo vpřed, hrot trhající nažehlené plátno. Nebyl čas na rozmyšlenou: Philippe posbíral další tři vlákna prvků *čchi* a znovu je nahodil.

Zachytily se.

Tělem mu projel záškub, jako by se mu pod žebra zachytil hák a zasekl se přesně do srdce. A potom už byl opět na kolenou, třásl se a zíral na dlažbu pod sebou. Když se vydýchal natolik, aby mohl vstát, zjistil, že sněhová bouře na obou stranách mostu přešla; po vánici nezbylo nic než znečištěný mrak halící město a slabý svit hvězd nad ním. Pod mostem se opět objevily koleje a vraky lokomotiv a vagonů. Pohlédl na sebe: do rukou a nohou se mu vrátil cit i barva.

Opřel se o zábradlí a postavil se: tentokrát stálo pevně a dotek chladivého železa nevykazoval známky ničeho zvláštního. Ale na dlažebních kostkách se rýsoval vypálený kruh, kameny byly zčernalé a rozpukané, jako by do nich udeřila obří pěst.

Philippovi bylo víc než tisíc let a nebyl žádný blázen. To... ať ho uchvátilo cokoli, nejednalo se o žádnou iluzi. Šlo o něco reálného a zatraceně nebezpečného.

V městských částech obývaných řáduprostými číhalo nebezpečí všude. Život v nich měl pramalou cenu a býval krátký a bezútešný. Zemřít jste mohli tisíci způsoby, od smrti hlady až po zásah některého z Řádů, který dospěl k názoru, že jste v jeho velkých plánech postradatelní. Ale toto bylo ještě něco jiného.

Kdyby neměl štěstí, kdyby nenašel nic, k čemu by se ukotvil...

Teprve v tu chvíli se podíval na svou pravou ruku. Od zápěstí se mu táhly tenké linky vody a kovu spletené jako kožený řemínek a vybíhaly do prostoru směrem ke zdroji jeho ukotvení. Vlákna tepala v rytmu jeho srdce, nejprve nepravidelně a rychle, ale postupně — jak se mu z krve vytrácel adrenalin a víření proudů *čchi* v těle zpomalilo — čím dál klidněji.

K čemu se to ukotvil?

Vykročil po vláknech za jejich konci. Dovedla ho k budově, která byla stejná jako mnoho ostatních v okolí: tísnila se na ostré křižovatce dvou ulic a na jednom konci měla víc poschodí než na druhém. Útočná kouzla zanechala na jejích zdech špinavé popelavé šmouhy, okna byla poslepovaná nebo zcela zabeďněná a chybějící dveře někdo nahradil velkou dřevěnou deskou.

Už bylo dávno po setmění, ale deska byla poodsunutá a vycházelo zpoza ní světlo, které se na zabláceném chodníku mihotalo jako světlušky, nicotné, umouněné a tak obyčejné, že by Philippe zaplakal. Odsunul desku ještě kousek stranou, aby mohl projít, a ocitl se na stísněném dvorku obklíčeném čtyřmi zdmi, které se ve výšce nakláněly k sobě, až mezi nimi zůstával jen proužek oblohy beze stopy po měsíci nebo hvězdách. V každé zdi zely dveře a okna, za nimiž se jistojistě tísnilo nejrůznější lidé v sotva obyvatelných prostorách; v takových, jaké si jen dokázali vydobýt.

Před vchodem naproti němu čekala jakási annamská žena. Byla zabalená do tlustého kožešinového kabátu a kolem hlavy měla omotanou vlněnou šálu. Z její tváře byly vidět pouze bílé oči, v nichž se třpytil jakýsi povědomý lesk.

Lesk Padlé magie.

Jak —? V Goutte d'Or nežili žádní čarodějníci: Řády je už dávno odhalily, nebo si patřičné informace koupily.

Měla černé vlasy střižené nakrátko, ne úplně na kluka, ale nezbyvalo mnoho: na zátylku je měla téměř vyholené, po stranách ostře řezané liščí tváře jí však splývaly v delších pramenech.

Pohled Philippovi sklouzl níž. Byla těhotná, přinejmenším v sedmém nebo osmém měsíci, a matná záře v jejích očích jí vycházela i z břicha. Uvnitř se rýsoval obrys schouleného dítěte.

„To je mi překvapení,“ prohodila. Široce se usmála, až znepokojivě. V její vietnamštině se ozýval saigonský přízvuk. „Nevěděla jsem, koho jsme zachytily, ale rozhodně jsem nečekala někoho tak... neobvyklého.“ A než se Philippe zmohl na jakoukoli otázku nebo námitku, ukázala ke schodišti za sebou. „Pojďte dál, doktore.“

Palác se přece jen změnil. Madeleine si uchovala zmatenou a mlhavou vzpomínku na to, jak ji s Isabelle táhli jedním pavilonem za druhým, přes rozlehlé dvory a místnosti, všude ta cizí, děsivá velkolepost, která se jí snažila proniknout do mysli a nabízela jí falešný klid a úlevu.

Nyní nic takového nevnímala.

Cítila se prázdně a pustě a slova i myšlenky musela namáhavě hledat. V podvědomí ji pánilo pouto k Řádu Trnikeře: vzdálená, výsměšná Asmodeova přítomnost, která rozhodně žádný klid ani úlevu neposkytovala. A místnosti, jimiž procházeli, už nevypadaly cize ani velkolepě, ale jen zchátrale jako uvnitř jakéhokoli Řádu — lak na trámech se odlupoval a drolil a po sloupech se plazila plíseň překrývající tváře obludných tvorů — a hedvábné šaty hodnostářů, jež míjeli, byly obnošené, ozdobné výšivky roztržené a utrhané.

Bylo to tak vždy? Pamatovala si hnilobu, pocit, že se jí cosi dobývá do mysli, ale nic tak všeprostupujícího a všudypřítomného: nic tak malého a omšelého. Měla snad na způsob, jakým Madeleine nyní dračí království vnímala, vliv ochrana Trnikeře a Asmodea?

Thanh Phan je prováděla přes další a další nádvoří, až stanuli před mostem, který se klenul nad příkopem plným oblázků a lotosových květů. Most lemovaly strážce, které střídavě připomínaly

člověka nebo draka, člověka nebo kraba, člověka nebo rybu — tváře obrostlé zmatněnými šupinami, ostří halaparten zašlá. Pod širokým trojitým obloukem prošli na další dvůr, na němž rovněž postávali dračí hodnostáři a na jehož konci se tyčil největší pavilon, jaký Madeleine v dračím království dosud spatřila: jeho šíře kopírovala šíři celého nádvoří. Pro množství přítomných na něm téměř nebylo k hnutí a uprostřed na vrcholku krátkého schodiště vedoucího do pavilonu čekala princezna Ngoc Bich se zlatočernou korunou na hlavě a ve stínu slunečníku, který nad ní drželi dva dvořané.

Působila téměř stále stejně. Palác mohl projít proměnou, po ošoupaných kamenech pod Madeleininýma nohama se mohly táhnout praskliny a někdejší perleťový lesk mohl dávno zešednout, ale Ngoc Bich stála hrdě s rovnými zády, jako by vše bylo v naprostém pořádku. Na tvářích měla vrstvu bílého líčení bez jediné chybičky, ačkoli Madeleine si živě pamatovala, jak jí minule na několika místech slézala kůže a odhalovala kosti pod ní. Pouhé zdání? Parohy na obou spáncích měla princezna zlomené, zažloutlé a průsvitné jako křehký porcelán a perlu pod bradou obdobně zakalenou, ani známky po jejím někdejším třpytu.

„Clothilde Desclozeauxová. Elphone. Madeleine d'Aubinová.“ Neusmála se. „Vítám vás v dračím království.“

Clothilde se hluboce poklonila, bez námahy se ohnula v pase, až se téměř dotkla země. Elphon se také ladně uklonil. Madeleine je napodobila, ovšem mnohem toporněji, a měla dojem, že jí švy na šatech každou chvíli povolí.

„Je nám ctí,“ prohlásila Clothilde. Narovнала se, ale záměrně se vyhýbala pohledu Ngoc Bich.

„Přicházíte k nám v těžké době,“ pokračovala Ngoc Bich.

Clothilde vpustila do hlasu jízlivý podtón. „Toho jsme si vědomi.“

Madeleine bloumala zrakem po řadách hodnostářů kolem. Všude narážela na tu stejně zašlou nádheru, stejně staré a vysprávané hedvábí, stejně slábnoucí magii, kvůli níž se z pokožky

stávaly krunýře, šupiny nebo zašedlá srst. Na zadních místech stála skupina hodnostářů oblečených ve stylu francouzské módy do fraků a kalhot, což v kombinaci s jejich vzezřením působilo poněkud nepatřičně.

„Bohužel vám nemohu dovolit, abyste se volně pohybovali po paláci,“ řekla Ngoc Bich a naklonila hlavu. „Na mnoha místech by vaše přítomnost působila nevhodně.“

Clothilde přikývla. „Tomu samozřejmě rozumíme. Ani v nejmenším si nepřejeme zneužívat vaší pohostinnosti.“

Ngoc Bich zachovala neměnný výraz. „Jistě. Následujte mě.“ Vybidla je, aby za ní vstoupili mezi sloupy pavilonu.

Něco bylo špatně. Madeleine nikdy nevynikala nejlepším postřehem, ale strach poznala bezpečně. Příliš mnoho přihlížejících hodnostářů na ni působilo nervózním dojmem. Báli se tříčlenné delegace? To sotva dávalo smysl.

Pod střechou pavilonu se mezi lakovanými pilíři proháněly ryby, vychrtlé a s omšelými šupinami, ploutve a ocasy obalené rží. Ngoc Bich minula zdobený trůn na vyvýšeném pódiu a vstoupila do místnosti za ním, do menšího a ničím nerušeného pokoje zdobeného fajánsem: spojité pletence křivolakých tvarů vyvedené v sytých barvách se však na několika místech odlupovaly. Vzduch byl slabě cítit řasami s příměsí hniloby.

Uprostřed se nacházel fajánsový stůl: na jeho desce se proplétali dva obrovští tvorové, kteří patrně představovali draky: hadovité netvory se čtyřma zavalitýma nohama s drápy, vypouklýma očima a protáhlou hlavou s hrozivými zuby. I deska stolu byla na několika místech odřená: perly pod dračími bradami se už téměř nedaly rozeznat a z jejich spárů se zachovaly jen zbytky. Za vysokými dřevěnými židlemi rozestavenými okolo čekalo na delegaci několik postav: dračí hodnostáři s prapodivně průsvitnými parohy a s vlasy stočenými na temeni do drdolu. Pouze jeden z nich měl své dlouhé vlasy rozpuštěné: vodní proudy mu je čechraly jako koňskou hřívu.

Ngoc Bich se usadila do čela. Dvořané se slunečníkem se vytratili a místo nich se princezny ujaly dvě ženy s obdélníkovými vějíři. S nimi přišla ještě další skupinka dračí šlechty. Ve chvílkovém lomozu si všichni přitáhli židle a usadili se.

„Thanh Phan už znáte,“ začala Ngoc Bich. Poté kývla na hodnostáře s rozpuštěnými vlasy. „Toto je Minh. Zastává funkci ministra veřejných prací.“ A pak následovala další jména a tituly, uváděné ve směsici francouzštiny a annamštiny, které Madeleine nedokázala sledovat, ale Clothilde očividně uchvacovaly.

Když představování skončilo, Clothilde položila na stůl papír a posunula ho do středu desky. „Má jmenovací listina.“ Usmála se. „S osobní pečetí lorda Asmodea a se znakem Řádu Trnikeře.“

Listina kolovala mezi hodnostáři a vysloužila si asi nejuctívější pohledy, jaké Madeleine v dračím království dosud spatřila. Pouze na Minha patrně neudělala žádný dojem. „Slova,“ zavrčel zamračeně. „Pečetě. Znak.“ Duhovky měl barvy říčního bahna a pohled nepřítomný. Madeleine už takové oči viděla dříve u starších lidí s postupujícím šedým zákalem. Ale draci přece jistě nemůžou, neměli by trpět takovou nemocí...

„Na slovech záleží,“ poznamenala Ngoc Bich. „Proto jsme se tu sešli.“

„Přinášíme vám podmínky naší nabídky,“ ujala se slova Clothilde. Ukázala na dokumenty, které předala Ngoc Bich. „Najdete je pod pověřovací listinou.“

Ngoc Bich neučinila nejmenší pohyb, aby pod první dokument nahlédla.

„Řád Trnikeře si horoucně přeje tento svazek uzavřít,“ pokračovala Clothilde k mlčenlivým posluchačům. Všichni se tvářili tak bezvýrazně a neproniknutelně jako sochy, které Madeleine viděla venku na nádvořích: z jejich mírných úsměvů se nedalo vyčíst, co si myslí, a všichni vypadali mladě, tak mladě. Philippe, bývalý Nesmrtelný nepodléhající času, působil jako mladý muž okolo třiceti let; tito hodnostáři vypadali, jako by sotva dospěli.

A rozhodně nebyli přátelští. „Vzájemná spolupráce posílí obě strany. Dojde ke spojení dvou světů.“

„Ano.“ Ngoc Bich naklonila hlavu. „Thanh Phan, Minh a Véronique mají pravomoc vaše podmínky prodiskutovat. Až posoudí jejich vhodnost, vyjádřím se k výsledkům vyjednávání já.“

„Samozřejmě,“ přitakala Clothilde. Zaváhala a pak dodala: „Musím se zeptat, Vaše Výsosti. Odpusťte mi mou přímost, ale pokud z vaší strany není o tento svazek zájem, nebudeme vás zdržovat. Jak jsem říkala, nemáme v úmyslu se vnucovat. Nemáme zloději ani narušitelé.“

Zamračený nesouhlas Thanh Phan by dokázal zmrazit vodu na led. „Padlí jsou narušitelé vždy.“

Ngoc Bich zvedla ruku. „Z čeho tak usuzujete?“ obrátila se ke Clothilde.

„Kvůli Ghislaine Le Guellové.“ Clothilde se naklonila a položila dlaně na stůl. Měla na sobě šaty s dlouhými úzkými rukávy, ale Madeleine si živě vybavovala jizvy na jejích rukou, vybavovala si ten děsivý, zraňující úsměv.

Po jejích slovech se rozhostilo ticho.

„Co s ní?“

Clothilde zavrtěla hlavou. „Přicházíme vyjednávat v dobré víře.“ Nepříliš pravděpodobné, když za vyjednáváním stojí Asmodeus. Ale přesto to znělo, jako by tomu věřila. Jak dobře umí lhát? Zcela jistě lépe než Madeleine. To není těžké. „Nevadí mi drobné lži a vytáčky. Všichni máme svá tajemství. Jak jste řekla —,“ usmála se, „— naše přítomnost nebo přílišná zvědavost by na mnoha místech nebyly vhodné. Ovšem místo, kde se nachází naše předchozí vyslankyně, není předmětem vyjednávání a není jím ani posouzení, co je a co není vhodné. Raději bych osud své předchůdkyně nesdílela, pokud se tomu dá zabránit.“

„Nic se jí nestalo,“ ozvala se Véronique. Byla oblečená ve francouzském stylu a vlasy měla ostříhané na krátké mikádo, které se k ní nehodilo. Ruce měla jemné, honosila se dvěma prsteny

s rubínem a malíček levé ruky jí obtáčil pečetní prsten s rytinou z čínských znaků. Ten prst byl hubený na kost, nepotahovala jej téměř žádná kůže. Ne, ta slupka ani nebyla kůže. Byla to te- noučká modrozelená skořápka opatřená klouby, jaká pokrývá přívěsek koryše.

„Véronique.“ Mínhův hlas ji utnul jako nůž. Neomylně našel pohledem Ngoc Bich. „Má vládkyně?“

Ngoc Bich zůstala chvíli zticha. Mlčky pozorovala Minha, který dodal: „Přišel čas moře a moruší, Vaše Excellence. Aby bambus a slivoň rostly společně, musíte je zasadit bok po boku.“

Ngoc Bich konečně nahnula hlavu v neochotném souhlasu, rty pevně stisknuté. Mính promluvil: „Vyslankyně Ghislaine byla zhruba před třemi dny spatřena, jak odchází. Od té doby se nevrátila a my netušíme, kde se nachází.“

Opět ticho. Clothilde si z předloktí smetla malého kraba porostlého lišejníkem. „Předpokládám, že jste po ní pátrali.“

Letmý střet pohledů Véronique a Minha. „Prohledali jsme palác. Pokud je nám známo, zde není. Samozřejmě máte naše svolení prozkoumat její pokoj.“

Madeleine se naklonila k Elphonovi a zašeptala: „Měla sledovací kotouč, ne?“ A pak si uvědomila, proč každého z nich vy- bavili kotoučem v silnějším provedení.

„Ano,“ odpověděl Elphon také šeptem. „Nelze se s ním spojit.“

Ale mrtvá není, jinak by to Asmodeus a všichni ostatní vaza- lové Řádu pocítili, jinak by se jim všem v hlavě rozduňel zvon a každý, kdo by se nacházel v dostatečné blízkosti, by zaslechl magickou obdobu volání o pomoc.

„Její pokoj prozkoumáme,“ prohlásila Clothilde. Výraz ve tváři se jí vyostřil jako nůž. „Předpokládala jsem, že oficiálnímu vy- slanci Trnikeře zajistíte uprostřed království bezpečí.“

„Jste suchozemci,“ promluvila Thanh Phan tónem, jako by je vlastně nazývala „barbary“. „To vás patrně omlouvá, že netušíte,

jaké závazky ctíme. Pověření vaší vyslankyně jsme uznali a dostalo se jí náležitých poct, osoba vyslance však není nedotknutelná.“

„Ve Francii ano. Zde ano.“

„Zde?“ Thanh Phan pozvedla ruku a ukázala na sloupy obložené fajánsem, stůl se dvěma oprýskanými draky a lakované krovky u stropu, na všechnu tu podivnou a pokořenou cizotu, která byla znepokojující i odpudivá zároveň. „Toto není Francie. Toto není žádný Řád. Toto není Trnikeř.“

„Jestli chcete s Trnikeřem uzavřít spojení, radila bych vám, abyste se k nám chovali uctivěji,“ vyštěkla Clothilde.

Hrozilo, že se situace každým okamžikem zvrtně v něco nepěkného. Než si Madeleine stihla uvědomit, co dělá, položila ruku Clothilde na rameno. „Měla jsem za to, že se chystáte vyjednávat o podmínkách.“

Clothilde na ni pohlédla — ostře řezaná tvář s výhrůžným výrazem se obrátila jejím směrem — a pak hlučně vypustila vzduch z plic. „Dobrá,“ řekla. „Omlouvám se, že jsem zpochybnula vaše zvyklosti.“

„Přijímám,“ řekla Thanh Phan a znělo to, jako by odpovídala spíš na výzvu k souboji.

Madeleine zápasila s nutkáním na obě zakřičet. Chovat se jako rozmazlené děti nikomu a ničemu nepomůže.

„Thanh Phan,“ ozvala se Ngoc Bich. Hlas měla měkký, ale každé slovo prostupovala chladná ocel. „Víš, co je v sázce.“

Thanh Phan mírně přikývla. „Vaše Výsosti. Samozřejmě.“

„Víme to všichni,“ poznamenala Clothilde suše. „Bylo mi řečeno, že otázku novomanžela jste už vyřešili.“

Ngoc Bich naklonila hlavu. „S vyslankyní Ghislaine? Ustanovili jsme, že princ Rong Minh Phuong Dinh je vyhovující kandidát. Pokud byste chtěla toto rozhodnutí přezkoumat —“

„Ano, chtěla bych se s ním v blízké době setkat,“ přerušila ji Clothilde. Nevypadala překvapeně, že s nimi nesedí u stolu.

A ano, jednalo se o diplomatický svazek; ano, do připravovaného manželství ani jeden z nich jistě nevstupoval z lásky, ale... Madeleine jen doufala, že si princ Rong, ať to je kdokoli, plně uvědomuje, k čemu se chystá zavázat.

„Zpravím ho o tom. Zítřa vám ho představím,“ prohlásila Ngoc Bich. „Nyní přejděme k dalším bodům, které jsme probírali s vyslankyní Ghislaine...“

Rozhovor se stočil k technickým záležitostem, k výsadám a podmínkám, které Ghislaine jménem Řádu vyjednala. Madeleine nechala mysl bloumat a snažila se nevnímat pouto k Trníkeři v podvědomí ani rostoucí prázdnotu ve svém nitru, touhu, jež jí dorážela na břicho a plíce.

Zvenku se ozval jakýsi hluk. Pak zazněly hlasy rozvášněné hádkou a divoká annamština. Nějaké pozdvižení?

Madeleine vstala, k debatě mezi Clothilde a dračími hodnostáři se otočila zády a ocitla se tváří v tvář nejhrozivějšímu dračovi, jakého dosud potkala. Dračice měla dlouhé vlasy zacuchané téměř do hřívky a spodní část obličeje se jí protahovala v rypec s lesklými zubisky. Jeden zub měla ulomený, ale na působivosti tím nic neztrácela. Pod bradou se jí kývala perla, stejně jako Ngoc Bich, tato perla však žhnula ohněm. Ohněm, který zaplál i v pohledu dračice, jakmile utkvěl na Madeleine. „Padlá,“ zasyčela. „Jdi mi z cesty.“

„Nejsem —“ začala Madeleine, ale dračice už prošla kolem ní.

Dračí smetánka na venkovním nádvoří se vytratila a stráže se shlukovaly v neznámých formacích, které však přesto k Madeleine promlouvaly. O ostražitosti. O strachu. Co se to v paláci děje?

Dračice tichým a naléhavým hlasem hovořila s Ngoc Bich. Thanh Phan se k nim naklonila, aby jí slova neunikla, a přísná tvář jí ztuhla ve výrazu, který neměl daleko k panice.

„Omlouvám se,“ prohlásila Ngoc Bich a vstala. „Objevila se jistá neodkladná záležitost. Thanh Phan vás odvede zpět do vašich pokojů.“

„Nejprve bychom chtěli zavítat do Ghislainina pokoje,“ připomněla jí Clothilde.

„Jistě,“ přikývla Ngoc Bich. „Nechám to zařídit.“

„Bez odkladu.“ Clothilde se tvářila, jako by se chystala dštít oheň. Držela otevřené zrcátko a v těle už jí kolovala Padlá magie, kůže se jí rozzářila jako slunce nebo hořící vatra, oči zbělaly jako dvě jádra hvězd — a za zády se jí slabě rýsovaly téměř neviditelné linky jako třpytivá pavoučí vlákna v potrané pavučině: křídla, která jí vyrůstala za temným obrysem hlavy a zdánlivě ji činila vyšší.

Na okamžik si s Ngoc Bich jen mlčky hleděly do očí: dračí princezna s ulámanými parohy, nepřírozně nabělenou tvář a hadíma očima; a Clothilde naplněná Padlou magií. Madeleine si matně vybavila, že Annamitovi vyšší hodnosti se nikdy nesmíte dívat do očí. Nepovažují to zde v dračím království za něco jako smrtelnou urážku? Clothilde na to patrně nedbala.

Ngoc Bich zrak nesklopila, ale nakonec přikývla. „Odved' je tam,“ poručila zamračené Thanh Phan.

Thanh Phan se zatvářila nesouhlasně. „Jak si přejete, Vaše Výsosti,“ řekla. Ale znělo to, jako by spolkla něco zkaženého a nemohla se dočkat, až to vyplivne.

